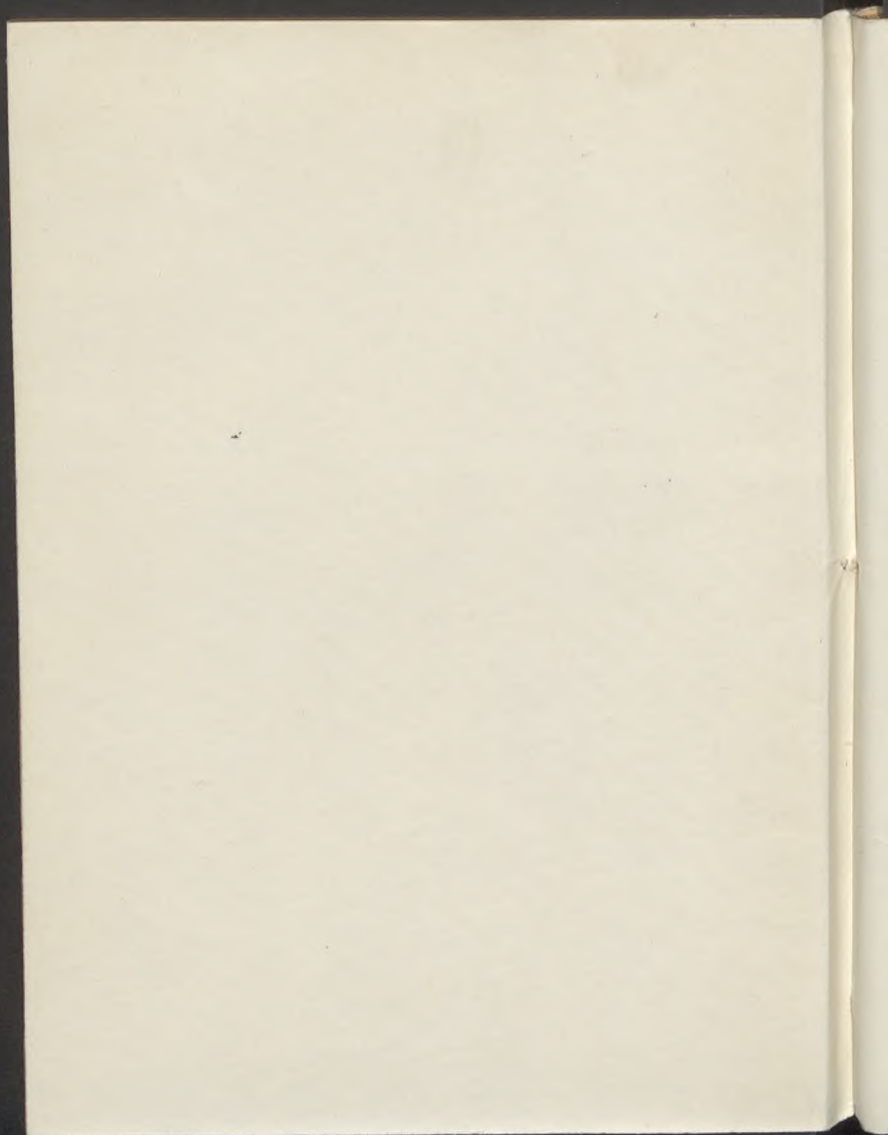
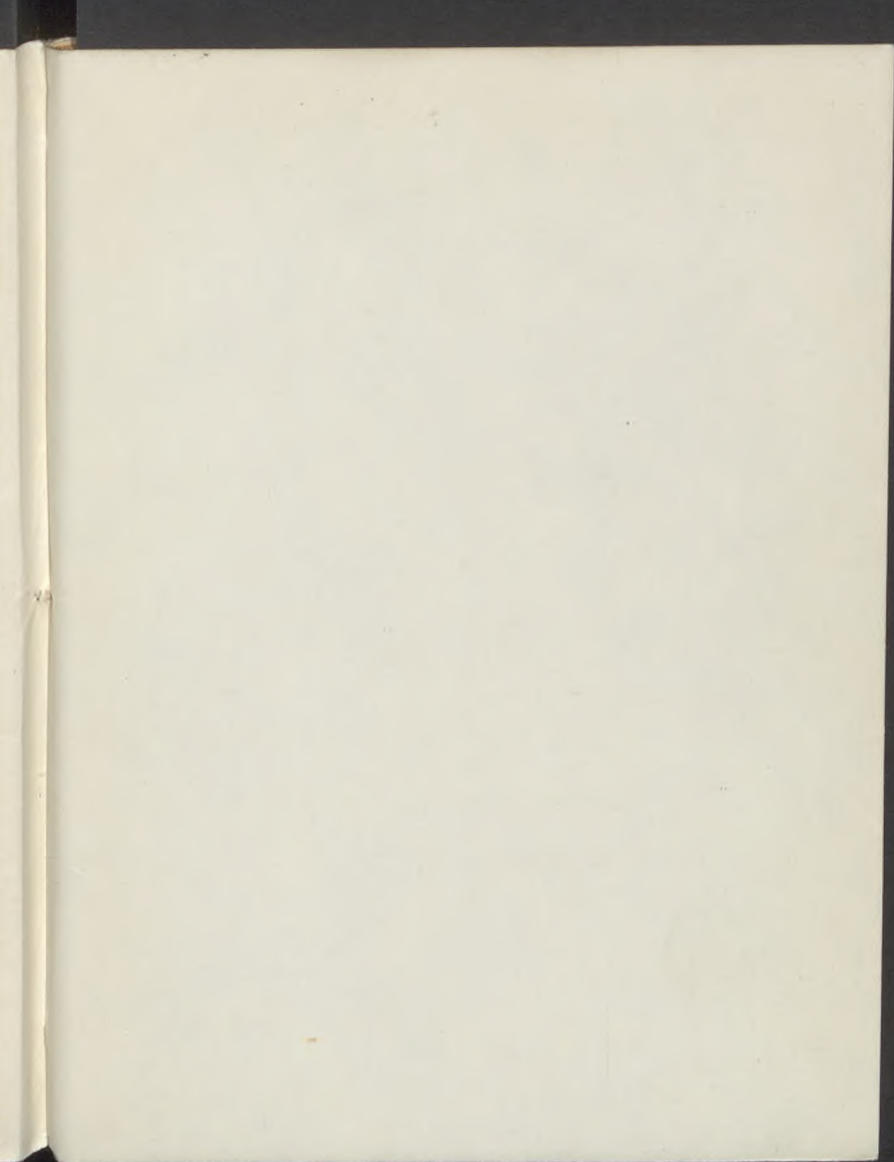
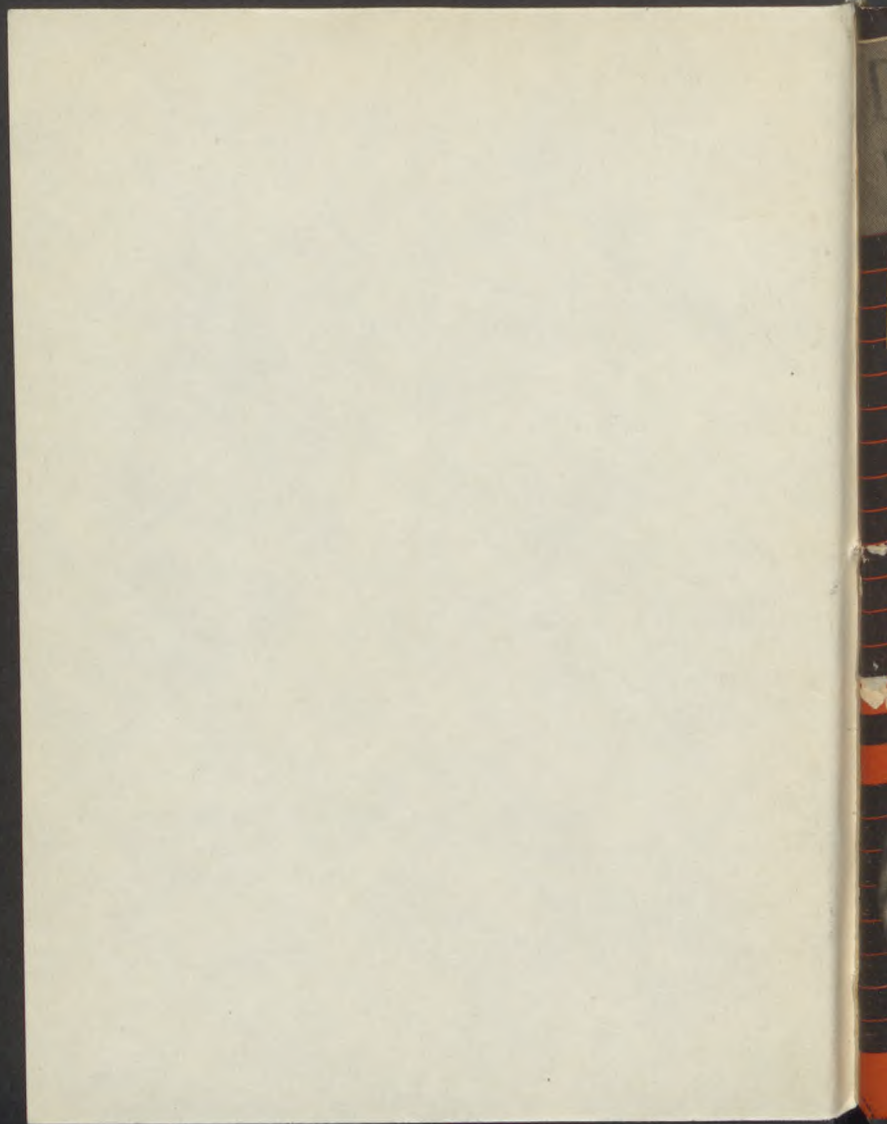

11244

59

DR. PEDOUX

RENDEL.
4. 6. 16.

VILÁGVÁROS
10
FILLÉR
REGÉNYEK

59
SZÁM

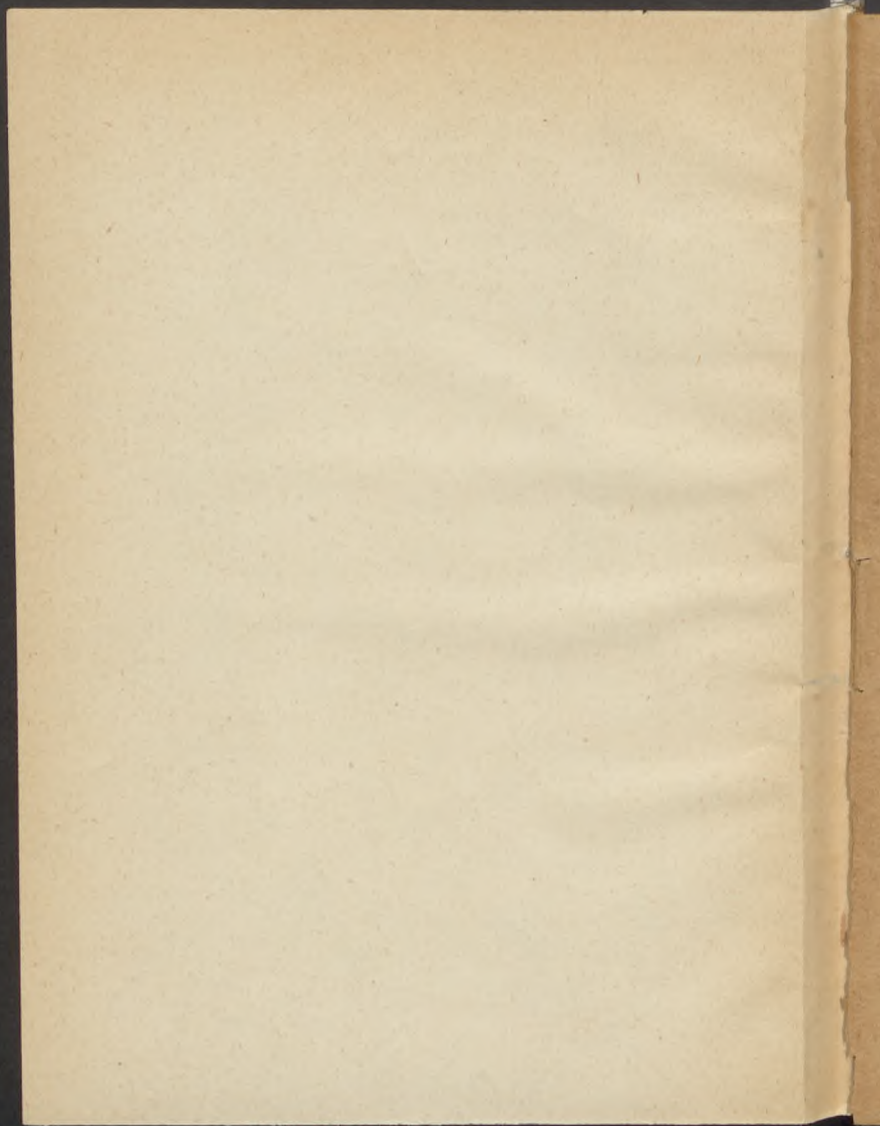
11.244

11.244

59.

HE'METH
ANDOR

KÉREM A KÖVETKEZŐ
URAT!

KÉREM A KÖVETKEZŐ URAT

REGÉNY

ÍRTA:

NÉMETH ANDOR

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

bc

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright 1933 by Világvárosi Regények.
Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Kner Albert készítette.

Foto: Fox.

17.244

59

Megjelenik minden hétfőn. Ára 10 fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 220—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P. félévre 2.40 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest

A virágüzletben.

A sűrűn lefátyolozott barna hölgy, akit Laval rendületlen kitartással követett, hátránézett, majd, mintha a föld nyelte volna el, eltűnt üldözője elől. Mivel azonban a föld napfényes tavaszi délelőtt, a Rue de la Paix forgatagában még sem szokta elnyelni a járókelőket, a fiatal hirlapíró nem adta fel az ostromot. Az ismeretlen, aki őt oly szenvedélyesen érdekelte, vagy egy kapualjba, vagy egy üzletbe menekült.

Az utóbbi feltevése bizonyult igaznak. Néhány lépéssel feljebb, egy virágüzlet kirakatüvege mögött pillantotta meg a csinos kis nőt. Laval habozás nélkül benyitott az üzletbe.

A hölgyet ismerték az üzletben. Erre vallott az az otthonosság, mellyel a virágok közt válogatott, erre vallott az elárusítónő barátságos mosolya. A hölgy utasítása nyomán az elárusító lány hatalmas csokrot állított össze mezei virágból.

— A szokott címre küldjük? — kérdezte, mikor a csokor elkészült. Ez a kérdés végleg megszilárdította Laval-t abban a meggyőződésében, hogy a hölgy a virágüzlet állandó vevője.

— Igen — mondta az ismeretlen s habozva hozzátette: — Csak arra kérem, kisasszony, nagyon pontosan küldje, őt és félhat között. Se korábban, se később. Ez nagyon lényeges.

— Őt és félhat között. Meglesz, asszonyom, Névvel, vagy anélkül?

— Ahogy szoktuk — mondta a hölgy és nagyon elpirult. Majd felírom.

Kartonlapot tettek elébe, mire a hölgy lehuzta jobbkezéről a keztyűt és gyors, hanyag betűkkel néhány szót írt a papírra. Fízetett, az elárusító-nőre mosolygott s már kinn is volt az üzletből.

Laval első gondolata az volt, hogy a hölgy után siet és tovább üldözi. Aztán elmosolyodott. Tárcájából bankjegyet vett elő s azt ujja köré csavarva a pulthoz közeledett.

— Csodaszépek a mezei virágok — kezdte könnyedén. — A hölgyek, ugylátszik, kedvelik őket.

— Ó igen, uram. Most az egyszerűség a divat. Rengeteget adunk el belőlük.

A hirdlapíró még közelebb lépett a pulthoz és hanyag mozdulattal a márványlapra helyezte a bankjegyet.

— Ugylátszik, az a hölgy, aki az imént távozott az üzletből, szintén kedveli a mezei virágokat. Az a benyomásom, hogy régi vevőjük. Kicsoda tulajdonképpen? Nem közölhetné velem, kisasszony?

A hirdlapíró a márványra támaszkodott s könyökével az elárusító-nő felé tolta a bankjegyet.

Az elmosolyodott.

— Valóban régi vevőnk. A nevét azonban nem mondhatom meg.

— S miért nem, kisasszony? Nagyon érdekelne.

— Azt elhiszem, uram. Bájos, aranyos terem-
tés.

— Nos tehát? Titoktartást fogadott talán?

— Dehogy. Egyszerűen nem tudom a nevét.
A hirdapíró összeráncolta a homlokát.

— De kisasszony! Hiszen a hölgy felírta a
cimét. A névjegyre, amellyel a virágokat küldi.

Az elárusítónő elnevette magát.

— Tessék! Itt a névjegye, olvassa el.

És átnyújtotta a hirdapírónak a kartonlapot.
Azon szeszélyes női vonásokkal ez állt:

JEAN THEODOR VILLART

mérnök

Rue Passy 73

— Ez tehát annak a címe, *akinek* a virágokat
küldi.

— Nem, uram, ez annak a címe, *aki* a virá-
gokat küldi.

— S hova küldi a virágokat?

— A Rue de Cousy 101 alá. A csokrot a ház-
mester veszi át.

— Nem értem — hebegte a hirdapíró.

Az elárusítónő előre hajolt és miközben a bank-

Legyet a pult alá csuszaltta, halkán ezt sugta a
hirlapírónak:

— Ez a hölgy nagyon eredeti teremtés. Min-
den héten betér hozzánk és *férfi néven küldöz*
valakinek virágokat.

A hirlapíró fütttyentett.

— A Rue de Cousy-ba?

— A Rue de Cousy 101-es számú házába.
Hogy kinek, azt nem tudom. A csokrot a ház-
mester veszi át. Érdekes, ugy-e?

— Nagyon érdekes. Köszönöm a felvilágosi-
tást, kisasszony. Rajta leszek, hogy kiderítsem,
kinek megy a csokor.

Azzal eltávozott.

Mikor a szerelem elmegy.

A sűrűfátyolos hölgy egyszer-kétszer még hát-
ranézett, vajjon nem követi-e a tolakodó fiatal-
ember, majd átment a kocsiuton s befor-
dult a Rue de Cousy-ba. A 101-es számú ház felé
közeledve, meglassította lépteit. Csendes, két-
emeletes palota volt ez a ház, nyilván csupa jó-
módu lakóval. A házmester, mikor a hölgyet
megpillantotta, megemelte sapkáját.

— Jónapot, Henry, — fogadta a hölgy a kö-
szöntést. — Nem kerestek a színházról?

— Nem, asszonyom.

— Destours ur sem keresett?

— Nem, asszonyom.
— Délután virágot hoznak. Lesz szives majd...
— Parancsára, asszonyom. Majd átveszem és felviszem.

A hölgy, akinek különben Jane Gay volt a neve, felsietett lakásába, pongyolát öltött s egy darabig új szerepével foglalkozott. Színésznő volt, az Odeon tagja. A szerepre, bár mindössze két oldal volt a terjedelme, nagy súlyt helyezett, hiszen Destours-al játssza, a nagy Destours-al, akibe hónapok óta szerelmes és aki...

Valahányszor Jane Destours-ra gondolt, enyhe szorongást érzett a szíve körül. Az emberek azt hiszik róla, hogy boldog, hiszen sikerült Destours-al észrevéetni magát. De hol vannak már azok az idők, amikor Destours észrevette, mikor először állt szóba vele, mikor hazakisérte, mikor... Mindennek több hónapja már, egy örök kévalóság.

Órájára pillantott. Jóságos Isten, háromnegyed ötl! Destours minden pillantiban itt lehet. Felugrott, a pamlag sarkába csapta a szerepet és sietve öltözködni kezdett. Szép akart lenni, szép és gonosz, mert ezt látta maga körül, ezzel kérkedtek barátnői s bárhogy ellenkezett a démoni viselkedés közvetlen és egyszerű természetével, azt hitte, ez az egyetlen módja annak, hogy az elkényeztetett színészt magához láncolja.

Éppen elkészült, mikor csengettek. Komornája bejelentette a látogatót, Jane pedig magára ölt.

tötte azt a természetellenes és kihívó magatartást, mely Destours-t mindennél jobban bősztette.

— Ó, Louis, ön az? — fogadta meglepetésszínre a látogatót.

— Jane, hagyja ezt az izetlen komédiát. Nagyön jól tudja, hogy én vagyok. Hiszen minden nap ugyanabban az órában jövök.

— Alig hogy beteszi a lábát a házamba, góromba hozzám, — duzzogott Jane. Destours ránézett, majd vállvonogatva egy székre vetette magát és szivarra gyújtott. Jane elfordult, hogy Destours ne lássa könnyeit. Ugy szeretett volna odamenni a szék mögé, végigsimitani Destours homlokát! De honnan vette volna a szegény kis színésznő a bátorságot ahhoz, hogy őszintén és természetesen viselkedjék? Ehelyett dacolt. Az ablakhoz ment s a férfinak háttal kinézett az ablakon. Destours végül is elunta a hallgatást.

— Jane — törte meg a csendet.

Jane, aki a férfi minden kis mozdulatára füllelt, pár pillanattal várt még, majd hátra nézett.

— Mondott kedves valamit?

— Igenis, mondtam. Még pedig azt, hogy ha vendéget fogad, szíveskedjék törődni vele.

— Bocsánatot kérek, szórakozott voltam, — mondta Jane. — Nyomban intézkedem, hogy hozzák a teát, — folytatta méltósággal, majd az asztalhoz sétált és csezengett.

— Ne fárassza a komornát, kérem. Nem maradhatok teára. Csak azért jöttem fel, hogy

megkérdezem, mennyire van a szereppel? A rendező holnaputánra próbát tűzött ki.

De amit Destours a próbáról mondott, Jane már nem is hallotta. Arra a bejelentésre, hogy nem marad, szíve heveset dobant, arca elszápadt s teljesen kiesett a szerepéből.

— El akar menni? — kérdezte ijedten s a színészhez lépett.

— El *kell* mennem — mondta fanyalogva Destours. — Találkám van a klubban... Fel kell adnom egy ajánlott levelet... Fel kell mennem a fogorvosomhoz... Egész éjjel nem aludtam, úgy fájt a fogam.

Jane gyanakodva figyelte. Csupa kifogás. Az igazság az — minek is tagadná maga előtt —, hogy Louis rája unt, hogy Louis szabadulni akar tőle s ettől a gondolattól mértéktelen haragra lobbant.

— Hát nem fog elmenni — mondta keményen. — Majd én megmutatom, hogy itt marad!

A színész felállt.

— Hagyja ezt, Jane. Ezek a kitörések nem állanak jól magának, — mondta szánakozó fölénnel.

— Nem akarom, Louis, hogy elmenjen, értse meg, nem akarom! — esengett Jane és Louis keze után nyult. A színész csendesen lefejtette kezéről Jane ujjait. Elkomolyodott, órájára nézett, majd leült.

— Még van egy félórám, Jane. Azalatt átvehelném magával a szerepét.

A komorna benyitott s halkán sugolt urnőjének valamit. Jane, aki, mióta meggyőződött arról, hogy Louis nem rohan el, ismét a régi lett, úgy tett, mintha zavarba jönne s egy kiszámitottan ijedt pillantást vetve a színészre, a komornához fordult.

— Ah mit! — mondta. — Csak hozza be.

A komorna kiment és egy mezei virágokból álló, hatalmas csokorral jött vissza.

— Ó, milyen gyönyörű csokor! — játszotta Jane az álmélkodót. — Tegye az asztal közepére, Marie! — S miközben a lány vázába tette a virágokat, Jane Louis-ra sandított. De Destours közömbös maradt.

— Teát kérünk — mondta Jane a lánynak.

Mikor az kiment, Jane még várt pár pillanattig. Hogyan? Louis megint nem kérdezi meg, hogy kitől kapta a virágokat? A színészhez fordult.

— Igazán furcsa!... Tudja, kitől kaptam ezeket a virágokat?

— Nem tudom — mondta csendesen a színész.

— Egy boldogtalan fiatalembertől, aki fülig szerelmes belém.

— Ugy? — morogta erőltetett érdeklődéssel a színész. S a hangja elárulta, milyen végtelenül közömbös a számára ugy a csokor, mint az, aki küldi.

— Itt a névjegy! — folytatta Jane a csokorra

erősített kartonlapra műatva. — Jean Theodor Villart. Ez a nevel

— Gyönyörű neve van, — hagyta rá a színész.
— S ki az illető?

— Ha játszom, mindig az első sorban ül és nem veszi le rólam a szemét. Előadás után megvár és esdekel, hogy vacsorázzam vele. Éjszaka az ablakom alatt leselkedik. Nem tehetek egy lépést sem az utcán, hogy a nyomomban ne volna. Ma délbén is... Egy ismerősömhöz kellett felmenekülnöm, hogy lerázzam magamról. Tudja, milyen gazdag? — folytatta még élénkebben.
— Csak átmenetileg időzik Párizsban. Ford legkitünőbb mérnöke. Ő konstruálta azokat az új, apró luxuskocsikat.

— Igazán sajnálom, Jane, hogy félbe kell szakítanom ezt a roppant érdekes előadást. Sajnos, mennem kell.

Erre a szóra Jane megint elvesztette lélekjelenlétét.

— Azt nem engedem! — kiáltotta magánkivül és a színész nyakába vetette magát. — Inkább visszaküldöm a csokrot. Ha akarja kidobom az ablakon.

— Nem a csokorról van szó, édesem. Dolgom van, értse meg... Hiszen elsoroltam...

— Nem igaz! Maga hazudik! Ki tudja, hova készül?

Destours elkomorodott.

— Most meg féltékenykedik! Jane, maga tür-

felelenné teszi az életünket! Végre is a magam
ra vagyok és...

Jane azonban végleg elvesztette önuralmát.

— Boldogtalanná tett — zokogta. — Egész
nap várom, lesem a lépteit s alig hogy jön, már
menni akar. Biztosan várják valahol.

— Janel — türelmetlenkedett a színész.

— Nem bánom, menjen! Tőlem mehet! — ki-
áltotta szenvedélyesen a nő s felrántotta az ajtót
a színész előtt. — De vigyázzon magára, Louis,
figyelmeztetem. Nekem jó szímatom van. Ha
megtudom, hogy...

Destours fejébe csapta a kalapját s távozni
akart. Jane követte. De az előszobában újra el-
ragadtatta magát s a színész kabátjába kapaszo-
kodott.

— Ha megtudom, hogy megcsall — fenyege-
ződzött.

A színész idegesen visszafordult.

— Mire való ez az örökös fenyegetődzés? Nos
hát mi lesz akkor? Kíváncsi vagyok.

— Lelövöm magát! — kiáltotta Jane vadul.

— Lelövöm, mint egy kutyát!

Destours gunyosan felnevetett. Majd udva-
riasan megemelte kalapját és kilépett a lakásból.
Jane indulattól remegve állt a küszöbön, majd
megfordult s úgy csapta be maga után az ajtót,
hogy az egész lépcsőház visszhangzott belé.

Ismerkedés.

Laval már vagy egy negyedórája sétált az Odeon színészbejárója előtt. A délelőtti próbát véget ért, Thália csacska népe vidám zsibongással özönlött ki a kiskapun. Laval minden csoportot szemügyre vett és csakugyan már az első csapatban felfedezte a fiatal hölgyet, akinek kedvéért az Odéon tájékán ögyeleg. A sűrűfátyolos ismeretlent, akit a Rue de la Paix virágüzletében látott. A hírlapíró megvárta, míg a színésznő kolégáitól elbucszukodik s mikor ez megtörtént, utánairamodott, a legközelebbi saroknál elébe került s mély hódolattal köszönve, elállta útját.

Jane-t felhábortotta tolakodó magaviselete.

— Hogy merészelt megszólítani? Kicsoda ön? Mit akar?

— Nem emlékszik rám, asszonyom? — kezdte Laval mézédeseen. — A Rue de la Paix virágüzletéből... Ahol mezei virágokból rendel csokorokat...

— Nem ismerem önt, uram.

— Én viszont annál jobban ismerem önt, asszonyom. Ön, Jane Gay, az Odéon tagja.

— Kérem, engedjen az utamra.

— De ez nem minden, — folytatta a hírlapíró. — Ön azonkívül Jean Theodor Villart.

Jane a füléig elpirult.

— Tessék? — hebegte zavartan. — Honnan tudja ezt?

A hírlapíró elnevette magát.

— Ugy-e, szeretné tudni? Ugy-e, most csodálkozik?

Ha Jane kevésbé naiv, könnyen kiokosodhatta volna, hogyan jött rá a hirlapíró a titkára. Rá kellett jönnie, hiszen az volt a mestersége, hogy titkok után szimatoljon, nyomozzon. Igaz, hogy Laval érdekesebb «riport» anyagra» számított a férfinévén küldött csokor titka mögött. A virágüzlet elárusítónőjének információja alapján arra számított, hogy bizonyos szerelmi kapcsolat nyomára jön, amely, ha nagyvilági dámák a szereplői, nincs minden pikantéria híján. Ámde kutatása más eredményre vezetett. A Rue de Cousy 101-es számú házának portásától megtudta, hogy a hölgy, akinek a csokor szól, Jane Gay, az Odéon tagja. Az Odéon-színház foyérjében még aznap este megismerte Jane Gay fényképében azt a csinos, barna hölgyet, akit a virágüzletben látott. A rutinos hirlapíró ezekután percek alatt rájött a rejtélyre: *Jane Gay önmagának küldte a virágot.* A következő kérdés: *Vajjon miért?* Erre sem volt nehéz megtalálni a választ. Bizonyára azért, hogy *féltékennyé tegyen általa valakit.* Harmadik kérdés: *ki az a valaki?* Ezt viszont a verebék csiripelték az Odéon körül. Jane-t Louis Destours támogatta, a színház hősszerelmese. A legutolsó kellékes is tudta, hogy Destours kedvese, legalább ezidőszereint, mert a művész gyakran változtatta szerelme tárgyait, sőt bizonyos jelek arra mutattak, hogy Jane-nel sem tart a viszonya

soká. A kíváncsi riportér természetesen nem érte be ennyivel s tovább nyomozott. Közben olyan adatok birtokába jutott, amiket nem tartott szükségesnek Jane-nel közölni.

— Ön Jane Gay, a híres Louis Destours kedvese, a Rue de Cousy 101-es számú házban lakik és virágokat küldet a lakására, idegen név alatt, hogy barátját féltékennyé tegye, — foglalta össze Laval felfedezéseit. — Ezekután pedig engedje meg, hogy bemutatkozzam: André Laval a nevem és hirlapíró vagyok.

Mindezt olyan gyors tempóban darálta le, hogy Jane-nek ideje sem maradt a válaszra.

— Dehát... — hebegte végül a nő, — miért érdeklik önt ilyen behatóan az én magánügyeim?

A hirlapíró elnevette magát.

— Miért? Mert ön tetszik nekem, asszonyom. S arról, aki nekem tetszik, mindent szeretnék tudni, mert engem az illető végtelenül érdekel.

— De ha már ennyit tud rólam és... és Louisról is tud, akkor azt is tudhatná, hogy érdeklődése reménytelen.

— Engedje meg, művésznő, hogy ezt az elutasítást visszautasítsam. Egyáltalán nem találom reménytelennek a helyzetet.

— Hogyan, uram? Hiszen tudja, hogy szeretem Louist.

— Erről meg vagyok győződve, — felelte gálánsan a hirlapíró. — Azonban az a kérdés,

hogy meddig szereti. Az a kérdés, nem sikerül-e nekem önt kiábrándítanom belőle. Honnan tudja, milyen érzelmeket fog kiváltani önből őszinte rajongásom és hódolatom?

A nők sohasem érzéketlenek bókokkal szemben. Jane egy pillanatra elgondolkozott. Hiszen az a jelenet játszódott le kettőjük között, amelylyel Louis bágyadó érdeklődését próbálta láng-ralobbantani. Egy ismeretlen követi az utcán, nem Ford bizalmas embere ugyan, de mit tesz az — üldözi, megszólítja, szerelmet vall, egy ismeretlen, aki bármily nyeglén és fölényesen viselkedik, (Jane most nézte meg először) alap-
jában igen rokonszenves és csinos fiu! Nem tudta, mit feleljen; zavarba jött.

Lavalra mindez nem tett benyomást.

— Mikor találkozunk? — kérdezte olyan közvetlenül, mintha évek óta ismerné Janet. — Önnek holnapután próbája van az Odéonban.

— Hát ezt honnan tudja?

— Láttam a fekete táblán. Háromnegyed tízre van a próba kiírva. Próba után várom a kiskapunál. Most pedig bucsuzom, — mondta. — Be kell szaladnom a szerkesztőségbe.

Elkapta Jane kezét, mély pillantással a szemébe nézett, megcsókolta és elsietett.

Rongyosbál a Fekete Ló-ban.

Jane Gayról, az Odéon legfiatalabb tagjáról ritka egyöntetűséggel állapította meg mindjárt első fellépte után a sajtó, hogy reménytelenül tehetségtelen. De Jane szép volt, üde és fiatal, tehát megtartották a színháznál, elsősorban azért, mert a színház elkényeztetett sztárjának kedvese volt. Louis Destours, a nagy színész, eleinte buzgalommal foglalkozott pártfogoltjával s igyekezett kicsiholni belőle, amit lehetett. Végül belefáradt és belátta, hogy Jane nem született a színpadra. Ez a felismerése természetesen érzelmeire is visszahatott. Bántotta hiúságát, hogy Jane-nal blamált magát s ezt akarva nem akarva állandóan érezte Janenél. Ennek következtében Jane helyzete megváltozott a színháznál. Akik eddig rossz szemmel nézték, protekciós tehetségtelennek nevezték, azok, mióta Destours rosszul bánt vele, sajnálták gyámoltalansága miatt, mellyel a számára soha el nem érhető sikerért harcolt s úgy találták, hogy nem gunyt, hanem szájalmat érdemel.

Indulatosságától eltekintve, Jane rokonszenves nő volt és színésztársai hamarosan meg is szerették. Csakhogy délvidéki féltelensége néha magával ragadta s ilyenkor félelmetes jeleneteket rendezett. Főként Destoursszal. De ezen senki sem csodálkozott, hiszen minden jóérzésű embert fel kellett hogy háborítson, hogyan bánt a kiábrándult szerelmes Jane-nal.

*

A színház új darabjának a „Rongyosbál a Fekete Lóban” című revünek rendelkező próbáján megint kitört a két szerelmes között a rendes vihar. Jane már vörösre sirt szemmel jelent meg a próbán. Elpanaszolta, hogy Destourst előző nap egyáltalán nem látta, még a délutáni teáról is elmaradt.

— Teljesen elhanyagol — panaszolta keservesen a kolléganőknek. — Meglátjátok, ennek rossz vége lesz.

— Miért is hagyod kinezni magadat, anyu-lom? — mondogatták neki. — Hagyd ott, ke-ressen más bolondot magának. Fiatal vagy, csí-nos vagy...

— Ha ott tudnám hagyni! — sóhajtott a Jane. — Értsétek meg, erre képtelen vagyok... Pe-dig néha úgy érzem, meg tudnám ölni, olyan gonosz hozzám.

A színpadra szólító csengő hangjára szétre-bentek a leányok. A rendező szöveggönyvvel a kezében elmagyarázta a köréje gyűlő szerep-lőknek a színpadi szituációt. A szín-külvárosi kiskocsmá kerthelyisége. Nyár van. Mikor a függöny szétmegy, Jane mint pincérlány az asztalokat törülgeti.

— Itt állsz, — mutatta a rendező, kijelölve Jane helyét az egyelőre csupasz színpadon.

Jane elfoglalta helyét. Tudta, hogy a követ-kező pillanatban Destours lép a színpadra, mint csavargó két rossz hírű néemberrel a karján. Ugy is történt. Destours, aki ebben a pillanatban ére-

kezett, felöltöben és utcai ruhában ugyan, de a csavargó tántorgó járását utánozva bebotor-
kált a szinpadra a beléje csimpaszkodó lányok-
kal

— Milyen nagy művész! — állapította meg
keserűen Jane.

— Remek! — mondta a rendező.

Jane úgy elmerült a színész csodálatába, hogy
szerepéről teljesen megfeledkezett.

Destours rárivallt:

— Mi lesz? Elaludtál? Talán fogadnád a ven-
dégeket?

Jane észbekapott s az érkezők elé sietett.

— Parancsoljanak helyet foglalni, — darálta
a szerepét. — Mit parancsolnak inni?

— Természetesebben, kisasszony! — szólt rá
a rendező. — Ne ilyen életuntan.

Destours lesújtó pillantással mérte végig a
pincérlányt s a hölgyekkel helyet foglalt az asz-
tal mellett.

— Ön most balra kimegy a szinpadról, kis-
asszony, — magyarázta a rendező — és boros-
üvegekkel, poharakkal jön vissza. Tessék meg-
játszani.

Jane kivonult, majd kinyújtott karral, mint-
ha tálcát tartana, visszajött a szinpadra s meg-
állt az asztal előtt.

— Miért nem jöttél fel tegnap, Louis? — kér-
dezte halkán a színésztől.

A csavargó kiesett a szerepéből és felugrott.

— Ez színház, kisasszony! — ordította Jane

arcába. — Itt próba van! Mégis csak hallatlan, hogy mit művell!

— Louis, — mondta Jane halkán.

— Ostoba liba vagy! — tombolt a színész. — Ostoba liba! Az vagy!

A kiabálásra Janet is elhagyta a nyugalma.

— Te pedig komisz, utolsó fráter vagy! — kiáltotta a színész arcába.

— Mi az, kérem? — hüledezett a rendező. — Mit csinálnak önök? Intézzék el a veszekedni-valójukat odahaza. Sziveskedjenek tisztelni a színpadot. Mind a kettőjüket feliratom.

— Nem bánom! — lihegte Jane. — Nekem minden mindegy! Én ugysem bírom már ezt az életet! ...

Ugy kellett kihurcolni a színpadról, csittitani, kérlelni, amig végre lecsillapodott. Destours felesége sem nézett ezalatt. Indulatában a rendezőre rogtott, vele veszekedett tovább.

Mikor Jane leért az utcára, olyan izgalomban volt még, hogy szinte értelmetlenül bámult arra a fiatalemberre, aki a színészbejárónál leste. Igazán nem volt abban a hangulatban, hogy udvarlókka foglalkozzék.

— Hagyjon békében! — szólt rá a fiatalemberre. — Nagyon ingerült vagyok.

— Azt látom, asszonyom, — felelte a hírlapíró nyugodtan. — Bizonyosan összeveszett Destoursszal. Ennek én nagyon örülök. Nőnek a reményeim.

— Nagyon téved! — vágott a szavába Jane.
— Ön engem egyáltalán nem érdekel.

— Annál jobban érdekel ön engem, asszonyom, — felelte a hirlapíró — s a multkor már volt szerencsém megjegyezni, hogy a komoly érdeklődés sohasem reménytelen. Ha pedig elutasít, mint udvarlót, felajánlom szolgálataimat, mint a barátja. Mint hirlapíró... tette hozzá ravaszul. — Egyelőre pedig szíves engedelmével hazakisérem.

Jane durcásan vállat vont s még válasza sem méltatta érdemesnek Lavalt. Kis darabig szótlanul haladtak, aztán Jane megállt egy gyógyszer-tár előtt. „Ide bemegyek“ — mondta. Laval megvárta, amíg kijött s elkísérte házáig, noha Jane továbbra is makacsul hallgatott. Csak a kapunál szólalt meg:

— Itthon vagyok — mondta ridegen.

— Kezeit csókolom. Én most megyek a pályaudvarra a rajaputrai maharadzsát fogadni. Holnap ugyanebben az időben várom a színház előtt. Hallgat? Jó. Mégegyszer: csókolom a kezeit.

*

A két szerelmes veszekedése Jane lakásán folytatódott délután. Destours szemrehányásokat tett Jane-nak a délelőtti botrány miatt. Jane sem hagyta magát. Szó szót követett, Destours ordított, Jane sikoltozott, fenyegetődött, hogy kiugrik az ablakon. A szomszédok átkopogtak, lementek a házmesterhez, felmondással fenye-

gelőztek. Végül Destours elrohant s úgy bevágta maga után az ajtót, hogy döngött a ház. Jane várt pár pillanatig, aztán utána rohant. Kifulladtan, lihegve követte a színészt utcáról utcára, míg az eltűnt egy kapu alatt. Vajjon kihez megy? — tört ki Janeből a féltékenység. Bement a kapuba, végigfutotta a lakók névjegyzékét. Csupa közömbös név volt. Végül egy zománcablát fedezett fel a lépcsőházban s megnyugodott. A táblán ez állt: „Robert Pedoux fogorvos. Rendel 4-től 6-ig.“ A féltékenységgel elillant a harag is Jane szívéből s hirtelen gyöngédség fogta el. Hogy erre nem gondolt! Pedig Louis már tegnapelőtt panáskodott! Bizonyára fáj a foga szegénynek, azért volt olyan indulatos, olyan ideges. Megnyugodva sétált haza és elhatározta, hogy ezentul gyöngéden és kedvesen bánik vele.

A rajaputrai maharadzsa estéje.

A rajaputrai maharadzsa, aki inkognitóban érkezett Párisba, természetesen egy mulatóhelyen töltötte az estét. Az is egészen természetes, hogy Laval, aki minden lépését követte, a mulatóhelyen is megjelent. A maharadzsa azonban nem maradt soká, mindösze egy üveg pezsgőt fogyasztott, aztán fizetett és hazament. Laval is távozni akart, amikor egy páholy mélyén diszkrétén meghuzódó pár vonta magára a fi-

gyelmét. A férfi Destours volt. A nő egy előkelő külsejű, fekete asszony. Magához intette a főpincért, de az is csak a színészt ismerte, a nőről nem tudta megmondani kicsoda. Ekkor szerencséjére a hirdető felfedezte Rogerst, egy magánnyomozó iroda alkalmazottját, aki egy oszlop mögötti asztalkánál megbujva magában tüdőgélte whiskyje mellett. Odament hozzá.

— Halló, öreg Rogers. Mi a manót keres itt?

— Nyomozok, — mondta Rogers.

— És eredményesen?

— O, igen. Egy tényt kellett megállapítanom, egy feltevést megerősítenem. A feltevést a tény nyel. Világos, ugy-e? Nos hát, ez sikerült. Megbizóm a legnagyobb mértékben meg lesz elégedve velem. Jóllehet, a közlésem aligha okoz majd nagy örömet neki.

— Bűnügy?

— Nem

— Politika?

— Nem.

— Szóval házasságtörés?

— Ördöge van.

— És ki az a boldogtalan, akinek homlokára önnagysága szarvakat rakott?

— Azt nem árulhatom el.

— Jó. Akkor így teszem fel a kérdést: Ki az az elegáns, fekete asszony, aki Destours társaságában pezsgőzik?

Rogers elnevette magát.

— Mindig mondtam, Laval, hogy maga nyomozónak született.

— Nos?

— Ne kívánja tőlem, hogy indiszkrét legyek.

— Nézze, Rogers. Maga azt mondja rólam, hogy nyomozónak születtem. Nos, ha ennyi adatom van egy személyről, nem kételkedhetik, hogy néhány órán belül ki tudom deríteni, kicsoda. Egy kis utánjárásom mulik az egész. Igazán megkimélhetne ettől a fáradságtól. Nos hát kicsoda? — kérdezte újra.

— Nem mondhatom meg.

— Hát írja le.

Rogers megcsóválta a fejét, majd irónjával egy nevet rajzolt a márványasztalra, melyet nyomban eltörölt.

— Foglalkozása?

Rogers felírta.

— Gazdagok?

Rogers bólintott.

— Szegény kis Jane, — sóhajtott fel Laval. Megcsóválta fejét, aztán magához intette a pincért s Rogers csalálkozására pezsgőt rendelt.

— Ne csodálkozzék, — nyugtatta meg a barátját. — Tulajdonképpen kellemes ujságot közölt velem.

— Nem értem, — hápogott Rogers.

— Nem is kell értenie. Egy bizonyos irányban nőnek a sánszaim, ennyi az egész.

S huncutan Rogersra kacsintott.

— Most még kevésbbé értem — mondta az,

Laval elnevette magát és felemelte pezsgőspoharát.

— Isten éltesen, öregem! Össze tudnálak csókolni örömben, olyan boldog vagyok!

— De hát végre is mi történt veled? — nyugtalankodott Rogers. — Megütötted a főnyereményt?

— Még annál is nagyobb szerencse ért, Rogers! De nem, nem mondom el. Hisz el se hinnéd.

— Csak mondd! — biztatta a másik.

— Rogers! Öregem! Szerelmes vagyok! — áradozott Laval. — Hitted-e, hogy ez velem valaha is megtörténhetik?

— Mindig gyanítottam, Laval, hogy előbb-utóbb megkapod ezt a betegséget. Azok közül való vagy, akiknek a nő a végzetük. Ajánlom, vigyázz magadra!

— Nem akarok vigyázni, Rogers! Nem akarok okoskodni, mérlegelni, nem akarok hallgatni az eszemre! Szerelmes vagyok, mint egy diák, fülig szerelmes!

— Nem ismerek rád, Laval. Neked megártott a pezsgő! Sohasem voltál áradozó természetű.

— Ne haragudj rám, öreg Rogers. Nem tudtam magamban tartani. Valakivel közölnöm kellett a boldogságomat.

— Nos hát beszélj — biztatta Rogers. — Kifolyt az illető?

— A világ leghájosabb teremtménye.

— Természetesen. S viszontszeret?

— Még nem. Egyelőre másba szerelmes,
Rogers meghökkent.

— Micsoda? Még csak nem is szeret viszont?
Fiu, vigyázz magadral Átkozott dologba ro-
hansz.

— Sohase félt, öreg. Biztos vagyok a dol-
gomban. Akarom, hogy szeressen, tehát meg
fog szeretni.

A másik rosszalólag csóválta a fejét.

— Nekem ez az úgy nem tetszik, Laval. Azt
mondod, másba szerelmes.

— Igen. De az a másik nem szereti Janet.

— Elszóltad magad. Most már tudom, hogy
szerelmesednek Jane a keresztnéve.

— S nem volnál Rogers, a híres magánnyo-
mozó, ha ostoba elszólalásomból nem állapítá-
nál meg nyomban...

— Hogy vetélytársad Destours.

— Ugy van, ahogy mondod — erősítette meg
Laval.

— Rogers halkan fütyentett s néhány pilla-
natig tűnődve csóválta a fejét.

— Bonyolult eset — szólalt meg végre. —
Verd ki azt a nőt a fejedből, Laval.

— Köszönöm szíves tanácsodat, öregem, de
félek, későn hozakodtál elő velem. Semmi kedvem
sincsen lemondani Jane-ről.

— Hát mihez akarsz kezdeni? Hiszen Des-
tours-t szereti!

— Ugy van. De miután saját szememmel is
meggyőződhettem arról, hogy ez a csélcspap ko-

médiás — aki meg sem érdemli, hogy Jane szé-
resse — másnak udvarol, feljogosítottnak érem
magamat arra, hogy elhódítsam tőle kedvesét.

— Meg akarod mondani Jane-nek, hogy
Destours hűtlenkedik? — huzta fel a szemöldö-
két Rogers.

— Hova gondolsz, öregem? Tudod, hogy lo-
vagias férfi vagyok. Ezzel elszomorítanám sze-
gény kis Jane-emet.

— Sőt magad is rosszul járnál vele. A nők
akkor ragaszkodnak legjobban a szerelmükhöz,
amikor attól félnek, hogy elvesztik.

— Ezt én nagyon jól tudom. Már ezért is
ővakodni fogok attól, hogy Jane-t féltékennyé
tegyem Destoursra.

— Igazad van. Jobb, ha nem beszélsz erről
neki. Ez a kis flört különben is a végét járja.
Holnap jelentést teszek a megbízómnak arról,
amit a feleségéről megtudtam és...

— Hát erről akarok éppen beszélni veled,
öregem. Legyünk előrelátóak, okosak. Számít-
suk ki, milyen következményei lehetnek annak,
ha megbízód megtudja tőled, hogy a felesége
megcsalta Destours-al?

— A te ügyedre vonatkozólag?

— Igen.

— Hát lássuk csak — tünődött Rogers. —
Az illető őrvöngeni fog, azonnal felelősségre
vonja a feleségét, hangos családi jelenet, az asza-
szony tagad, a férj a fejére olvassa a bizonyíté-
kokat — ez a sablon. Az a kérdés, mi követke-

zik ezután. Ha mind a ketten önérzetesek, vagy akár csak az egyikük is az, akkor elválnak egymástól. Hogy azután az asszonnyal mi történik, az már Destours-on mulik. Ha szereti, hát majd melléje áll, kitárt melléte.

— Akkor szakítania kell Jane-el. Nem titkolóznak tovább.

— De lehet az is, hogy az asszony makacsul tagad majd s elhiteti az urával, hogy semmi sem volt közte és Destours között.

— Te ezt lehetségesnek tartod? — csodálkozott Rogers.

— Hogyne. Nem az első esetem, hogy a férj a feleségének adott igazat és nem nekem. Ebben az esetben sem járnál rosszul — tette hozzá tűnődve —, mert az asszonynak szakítania kell Destours-al.

— Destours pedig elkeseredésében Jane-nal szakít majd. Ezt már ismerem.

— Szóval már elkészültél arra, hogy a vigasztaló szerepét játszad a kis Jane körül?

— Boldogan öregem, boldogan. S meglátod, szeretni fog! S te is fogod szeretni! Olyan édes, olyan enniváló teremtés!

Ha Laval áradozni kezdett, senki sem tarthatta fel. Hajnalig ecsetelte Rogersnek imádottja szépségét s kiváló lelki tulajdonságait. Már zörögtek a tejesszekerek, mire a két jóbarát nyugovóra tért.

Másnap pedig ott állt újra a színészbejáró előtt. És Jane, akit ezuttal jókedvében talált,

most már nemcsak hogy szóba állt, de egész uton barátságosan elbeszélgetett vele.

— Ugy-e nem hinné rólam az ember ha ilyenek lát, amilyen most vagyok, hogy indulatos és izgága a természetem. Igen, igen, — erősítette. — Ha felbosszantanak, olyan indulatba jövök, hogy gyilkolni tudnék. Néha szinte megijedek magamtól.

— Ebből egy szót sem hiszek magának, Jane.

— Pedig elhiheti. Néha olyan vagyok, mint egy őrült. Például tegnap. Tudja, összetűztem Destoursszal s úgy feldühösítettem, hogy elrohant. Én meg utána. Bement egy házba s bennem az a gyanu támadt, hogy nőhöz ment. Ilyen ostoba vagyok. Tudja, kihez ment? A fogorvosához.

Laval maga elé nézett, hallgatott.

A premier.

Laval addig erőszakoskodott a szerkesztőségben, amíg kiverkedte, hogy őt küldjék ki a „Rongyosbál a Fekete Lóban“ című revüujdon-ság bemutatójára. Irni akart a darabról, hogy megdicsérhesse Janet. A nézőtér elsötétült, kezdetét vette az előadás. A szín nyári kertheliséget ábrázolt és Laval gyönyörködve pillantotta meg Janet, aki pincérlány szerepében elfogódottan, de nagy buzgalommal rendezgette az asztalokat. De már bevonult jobbról a csavargó a karjába csimpaszkodó két külvárosi nővel.

— Parancsoljanak helyet foglalni — szorgoskodott Jane a szerepében. — Mit parancsolnak inni?

— Bort a javából — kiáltotta a csavargó.

Jane kisietett, borral s poharakkal tért vissza, Aztán töltögetett.

A darab szerint most a csavargó a hölgyek felé köszöntve ajkához emeli a poharat, majd dühbe gurul, földhöz vágja s visszakergeti a pincérlányt, mert édes bort akar inni, nem vinkót.

— Hát Isten éltesen mindannyiunkat! — fordult Destours a hölgyek felé s ajkához emelte poharát. Most következik tehát a dühkitörés. A pohár csakugyan csörren. De a csavargó, ahelyett, hogy a pincérlányra förmedt volna, hátratántorodik, lezuhan a székről s elterül a szinpadon. A jelenet megzavarodott. A két nő ijedten ugrott fel a helyéről, Jane tágra meredt szemmel bámult a földön mozdulatlanul heverő Destoursra, majd, mint aki nem akar hinni a szemének, közelebb lépett hozzá, föléje hajolt... De már akkor a színészek, szinpad munkások, sőt a tűzoltók is a szinpadra gyűltek s a függöny összecsapott a morajló nézőtér előtt.

— Elájult! Vízeti Vízeti! — kiáltozta az ügyelő. Egy csoport színész Janet vette körül, aki síkongott és ájuldozott. „Utati! — hallatszott az igazgató hangja, a színház orvosát kaulauzolvá, aki az incidens első jelére felrohant

a nézőtérrel a színpadra. Az orvos még mindig a mozdulatlanul fekvő színész fölé hajolt s arca igen elkomolyodott. A színpadon lévők köréje gyűltek. Az orvos végre felemelkedett.

— Meghalt! — mondta halkán az igazgatónak. A színpadon lévők még mindig értetlenül tanakodtak, zsibongtak. — „Mi történt vele?” „Rosszul van?” — Most megjelent a színpadon az ügyeletes rendőrtiszt és bemutatkozott az orvosnak. Az orvos valamit közölt vele. „Szívszélhűdés?” — kérdezte a rendőrtisztviselő. Mindketten a színész fölé hajoltak. „Vizet! Vizet!” hallatszott most valahonnan a kulisszák mögül. Janeért aggódtak ott, aki önkívületi állapotban egész testében rángatózott. Az igazgató hozzájuk rohant. „Vigyék haza a szerencsétlent, vigyék hazal!” kiáltott rájuk s megint visszasietett az orvoshoz és a rendőrtisztviselőhöz. Az orvos magyarázott valamit. „Ezeket a jeleket még a laikus sem értheti félre. Tágult pupilla, merev test, jéghideg végtagok. Ezek a mérgezés feltűnő tünetei.” A fogalmazó az igazgatóhoz fordult: „Tessék lerendelni, igazgató ur, az embereket a színpadról. A holttest itt marad. Azonnal telefonáltatok a rendőrségre. Amíg a rendőri bizottság ki nem száll, senki sem nyúlhat a holttesthez.”

Míg az igazgató az ügyelő segítségével rendet teremtett a megriadt színészek között, a halálsápadt rendező bejelentette a közönségnek, hogy az előadás a főszereplő rosszulléte miatt elma-

rad, Laval, aki már előbb elhagyta helyét s a vasajtón át felsietett a szinpadra, az örjöngő Jane-nal foglalatoskodók csoportjához sietett, „Mi van magával, Jane? Hogy néz ki, az Is-tenért!” De Jane nem tudott felelni, csak zokogott és a kezeit tördelte. Laval látta, hogy hiába is faggatja s egy színházi munkáshoz fordult, „Mi van Destoursszal?” — kérdezte halkan. „Meghalt, uram” — felelte ugyanolyan halkan a munkás. Laval megtántorodott, de összeszedte magát s újra Janehez fordult. „Maga nem maradhat itt, Jane.” Izgatottan szénézett, majd ellentmondást nem tűrő hangon ráparancsolt a Janet csittitgató kis társaságra, hogy ültessék taxiba a színésznőt, vigyék haza s maradjanak mellette, amíg ő oda nem jön. Aztán felrohant a szinpadra, kikérdezte a holttest mellett örködő direktort és rendőrfogalmazót a tragikus eset részletei felől, az irodából betelefonált a lapjának, aztán Jane lakására sietett.

Jane hallani sem akart arról, hogy haza-vigyék, a kolléganőknek valósággal dulakodniok kellett vele, mikor a lépcsőn levezették s le kellett fogniok, hogy ki ne ugorják a taxiból. Egész uton sikongott s olyan zavaros dolgokat beszélt, hogy a vele lévők már-már azt hitték, az izgalom megfosztotta az eszétől. Mire azonban Laval a lakására ért, valamennyire mégis megnyugodott s kifejezéstelen, tompa tekintettel meredt maga elé.

— Jobban van? — kérdezte a belépő Laval-

től és felugrott. A nők integettek a háta mögött, jelezni akarván Lavalnak, hogy Jane nem tud a halálesetről. Laval megnyugtatta barátnőjét, köszönetet mondott a hölgyeknek szíveségükért, elküldte őket, aztán leült Jane mellé s részvétellel simogatta a kezét.

— Nincs semmi oka a nagy ijedtségre, Jane — állította a szerencsétlen színésznőt. — Múló rosszullet az egész, Destours magához tért már, hazament.

— Nem igaz — suttogta Jane, — maga eltitkolja előttem az igazat. Miért nem engednek hozzá? Ott akarok lenni mellette!

— Arról egyelőre szó sem lehet. Maga, Jane, sokkal jobban oda van, mint Destours. Most itt maradok magánál egy ideig. Meg kell ígérnie, hogy lecsillapodik, lefekszik és nyugodtan marad.

— Nem tudok nyugodt maradni. Nem lehetek nyugodt, amíg nem tudom, mi van Destoursszal. Tennünk kell valamit. Kísérjen el Destourshoz.

— Lásza be Jane, hogy ennek semmi értelme sincs. Destours talán már el is indult hazulról magához, mert nyilván közölték vele, hogy milyen izgalomban van. S ha most elmegy hazulról, elkerülik egymást. Legjobb, ha szépen lefekszik legalább a pamlagra.

— Lehetségesnek tartja, hogy Destours eljöjjön?

— Bistosan eljön — hazudta Laval.

— Bár már itt volna! — sóhajtotta Jane. — Nyugodtnak kell maradnom. Nem szabad ráijesztenem. Igaza van, ledőlök a pamlagra.

Jane ledől, Laval a pamlag mellé húzta a karosszéket s miközben a színésznőt őrizte, lázasan törte a fejét, vajjon mi is történhetett a szerencsétlen Destoursszal s mihez kezdjen Jane-nal, ha a boldogtalan megtudja az igazat.

Jane szemei lecsukódtak. Az izgalomtól holt-ra fáradt nő elszenderedett. Hirtelen éles csengetyűszo sikított a szoba csendjébe. Jane felriadt.

— Destours! — süttogta boldogan. — Nyisson ajtót neki.

Laval kisiérett. Izgatott szóváltás hallatszott az előszobából, majd nyílt az ajtó s Laval két ember kíséretében tért vissza. Egyikük egyenesen Janehez intézte szavait.

— Ön Jane Gay? — kérdezte ridegen.

— Én vagyok — felelte értetlen tekintettel a színésznő.

— A törvény nevében kénytelen vagyok önt előállítani.

Jane, aki Destours jöttére készült s ezért mosolygó arccal pillantott a feltáruło ajtó felé, most ajkára fagyott mosollyal, dermedten nézett néhány pillanatig a két idegen férfire, aztán, mint aki hirtelen rájön valamire, éleset sikoltott s ájultan összeesett.

Laval Janehez rohant, akit a detektivek segítségével nagynehezen sikerült eszméltre téri-

téni. — A szerencsétlen teljesen összeroskadó
valami jóvátehetetlen esemény tudatában és kö-
zömbösen vette tudomásul, ami körülötte tör-
ténik.

A hirlápiró félrehuzta az egyik detektívet a
sarokba s izgatottan vitatkozott vele.

— Mi történt? Mit akarnak ettől a hölgytől?
Világositson fel az Istenért.

— Destours igen gyanus körülmények között
halt meg, Laval ur. A rendőri bizottság a szin-
ház több tagját kihallgatta mindjárt a helyszínen
s azok olyan körülményekre hívták fel a figyel-
müket, amelyek igen indokoltá teszik Gay kis-
asszony őrizetbevételét.

— Hogyan? — kiáltott fel Laval felháborod-
va. — Csak nem képzelik, hogy Gay kisasszony-
nak szerepe van a halála körül?!

— Azt majd a nyomozás fogja tisztázni uram.
Annyi bizonyos, hogy Destoursszal, aki a ked-
yese volt, állandóan civakodott, többek előtt az-
zal fenyegetődzött, hogy megöli...

— Csak nem tulajdonítanak jelentőséget egy
hiszterikus nő kifakadásainak?

— Mindez nem tartozik mireánk, uram. A
rendőrségen a kisasszony teljes mértékben tisz-
tázhatja magát. Egyelőre elő kell őt vezetnünk
s kérem önt, ne tartson fel bennünket köteles-
ségünk teljesítésében.

Lavalnak be kellett látnia, hogy a detektívnél
nem érhet el semmit. Janehoz lépett, megkérte,
hogy viselkedjék higgadtan és türelmesen, ő

mellette áll s minden tőle feltehetőt elkövet, hogy minél előbb kiszabadítsa.

Laval megtartotta ígését. Negyedóra múlva már a rendőrkapitány előtt állt s azzal fenyegette, hogy a személyében teszi őt felelőssé a nyilvánosság előtt a színésznő meghurcoltatásáért, ha Jane ártatlansága, ami egészen kétségtelen, kiderül.

— Honnan tudja olyan határozottan, hogy Gay kisasszony ártatlan? A körülmények igen erősen ellene vallanak.

— Hogyan? — tiltakozott Laval.

— Destours halálát, a rendőri bizottság megállapítása szerint, mérge okozta. Gay kisasszony, Destours kedvese, több ízben megfenyegette a színészt, akivel állandóan igen heves nézeteltérései voltak, hogy egyszer megöli. Alapos tehát a gyanu, hogy Gay kisasszony élt az alkalommal s mérget csempészett abba a pohárba, amelyet a szerep szerint Destoursnak ki kellett ürítenie.

— Ez a leghajmeresztőbb képtelenség! — tiltakozott Laval. — Destours ur mindennapos vendége volt Gay kisasszonynak. Ha Gay kisasszony meg akarta volna mérgezni, ezer alkalma lehetett volna rá. Semmi értelme sem lett volna kívánni az alkalmat, amely — a rendőrség feltevése szerint — ebben a színpadi jelenetben kínálkozott.

— A rendőrkapitány vállat vont,

— Az ön érvelése jőzanul hangzik, Laval ur. Csakhogy egyről megfeledkezik. Az indulatból elkövetett gyilkosságokat mindig az alkalom szüli. Hideg fejjel nézve keresztülvitelük rendszert értelmetlennek és ostobának tünik fel. Hogy otthon is megtehetette volna? Ne feledje el, Laval uram, hogy Gay kisasszony színésznő s mint ilyen, valószínűleg túlérzékeny. Tehát nyilván van érzéke a hatások, az effektusok iránt. Ön bizonyára emlékszik annak a bécsi írónőnek az esetére, amely olyan nagy port vert fel nemrégiben.

— A Meller Rózsi-afférre?

— Igen. Nos hát kérdem önt: volt abban az ő álmerényletében akárcsak egy parányi értelem is? Hihette az a meghibbant kékharisnya akár egy pillanatig is, hogy a rendőrség nem néz utána a dolgának s készpénznek veszi a mesét, amit bejelent? Ez a két eset több tekintetben emlékeztet egymásra. Gay kisasszony fantáziáját bizonyára élénken foglalkoztatta az a bizonyos kis színpadi jelenet s ha csakugyan meg akarta ölni Destourst, — amit miért vonjak én kétségbe, mikor ő állította többek előtt — akkor nem is hajthatta volna végre hatások sabbán, mint ott a színpadon, a legnagyobb nyilvánosság előtt...

— Gratulálok, rendőrkapitány ur! — felelte Laval gúnyosan. — Csodálom, hogy nem ír regényeket. Ez a gondolatmenet ugyanis egy regényíró fantáziájához méltóan érdekes és ere-

deti, csak az a hibája, hogy a levegőben lóg, hogy semmi ténybeli alapja nincs.

Erre a megjegyzésre a rendőrkapitány elkomorodott.

— Méltóztassék megtartani magának a kritikáját, kedves szerkesztő ur. Tulajdonképpen nem is tudom, milyen címen érdeklődik Gay kisasszony sorsa iránt.

— A józan ész nevében, uram! — vágott vissza a hirlapíró. — Gay kisasszony ártatlan s a rendőrség súlyosan kompromittálta magát indokolatlan őrizetbevételével.

— Mi pedig vállaljuk érte a felelősséget. Gay kisasszony itt marad.

— Még hallani fog rólam, kapitány ur! — mondta Laval sápadtan a felindulástól és kirohant a rendőrkapitány szobájából.

A védelem.

Laval nyomban munkához látott. Először is feltelefonálta a szerkesztőségeket és rávette kollégáit, hogy a Destours tragédiájáról irandó riportjaikban állítsák be rokonszenvesnek Jane szerepét s támadják meg a rendőrséget a színésznő indokolatlan letartóztatása miatt. De egyebet is tett. Felkereste Renaut-t, Páris első hírnügyi védőjét, hogy közbenjárását igénybe vegye. Renaut mindössze egy napig haladékot

kért, mielőtt ígéretet tett volna, hogy Jane védelmét elvállalja. Másnap azonban, mikor Laval újra jelentkezett irodájában, már igen tartózkodóan viselkedett.

— Nagyon megtisztelő rám — mondta igen udvariasan, — hogy pártfogoltjának ügyével hozzám fordul, de sajnos, be kell vallanom, nem hiszem, hogy valamit tehetnék az érdekében.

Laval megdöbbenve nézett az ügyvéd arcába.

— De hisz Jane ártatlan! — kiáltotta felháborodva.

Az ügyvéd csodálkozva sandított ki szemüvege mögül.

— Ugy? Ön ártatlannak tartja? Én meg azt hittem, éppen azért fordult hozzám, mert tudja, hogy bűnös.

Laval erőlesen tiltakozott. Kijelentette, hogy Jane őrizetbevételét elsíetettnek, sőt törvényellenesnek tartja, mert bűnösségére vonatkozólag a rendőrség semmiféle bizonyítékkal nem rendelkezik. Azok a rosszindulatu pletykák, amikre a rendőrség hivatkozik, nem szolgálhatnak ürügyül arra, hogy egy urinőt meghurcoljanak.

— No, no, fiatalember! — intette le a buzgó birlapírót az ügyvéd. — A művésznő ellen fennforgó körülmények sokkal kompromittálóbbak, mint ahogy ön hiszi. A művésznő több ízben megfenyegette a nyilvánosság előtt Destourst, hogy egyszer megöli. A kihallgatott tanúk egybehangzóan azt vallották, hogy lobbanékony és

indulatkitöréseiben féktelen természetű. Tudom, mit akar mondani — háritotta el Lavalt, aki közbe akart szólni. — Minden indulatos nő elejt ilyen kijelentéseket. Azonban a rendőrség kihallgatta a Rue de Cousy lakóit is. Az onnan beszerzett információk egyenesen lesújtók. Hiszen ez a két ember állandóan gyilkolta egymást, hiszen folyton marakodtak és olyan patáliákat rendeztek, hogy a szomszédok minden hajaszála az égnek állt.

— De mindebből még távolról sem következik az, hogy megmérgezte Destourst. Bocsásson meg, ügyvéd ur, az ilyen messzemenő következtetés a legnagyobb foku rosszhiszeműségre vall.

Az ügyvéd széttárta karjait.

— Megengedem, uram. Mindez csak motívum és nem bizonyíték, ebben igaza van. Dehát itt vannak a tények maguk. Destourst megmérgezték, ez kétségtelen. Először a rendőrorvos állapította meg, s a rendőrorvos megállapítását igazolta a boncolás. Nos hát tessék, legyen ön a vizsgálóbíró. Ki okozta az ön véleménye szerint Destours halálát?

— Hát ha maga mérgezte meg magát?

— Mi oka lehetett volna rá?

— Azt senkiről se tudhatja az ember.

— Node kérem! — tiltakozott az ügyvéd. — Egy ember, akinek minden sikerült az életben, aki az Odéon első színésze, akiért rajong a közönség. Ezt ön nem gondolhatja komolyan.

— De miért éppen Jane mérgezte volna meg?

— Mert minden ismeretes körülmény ő ellene szól.

— Lehet, hogy a látszat ellene van, de lehetnek olyan körülmények is, amelyek a nyomozás előtt még ismeretlenek. Destournak lehettek haragosai.

— Tud ön erről valamit?

— Nem tudok. Csak feltételezem.

— Na látja! Amíg a rendőrség gyanuja nem irányul más személyre, addig mindenesetre egyedül a művésznő szerepe gyanus.

Laval elgondolkozott.

— Igaz, — morogta. Aztán gondolataiba merült. Majd hirtelen:

— Volna egy feltevésem, — kezdte habozva, — amelynek utána kellene járni... Persze, nagyon messzefekvő, nagyon megbízhatatlan nyom... De mindamellett...

— Mondja, uram, mondja! — biztatta az ügyvéd. — Néha a legcsekélyebb nyom döntő fontosságú s a legmeglepőbb eredményekre vezet.

— Sajnos, — folytatta Laval — ami bennem motoszkál, még nyomnak se nevezhető. A következőről van szó. Én tudom, hogy Destournak viszonya volt egy férjes asszonnyal...

— Nos és?

— Semmi több. Ez az egész.

Az ügyvéd elmosolyodott.

— Ez bizony édeskevés. — S látva, hogy Laval elcsügged, hozzátette: — De utána lehet

nézni ennek a dolognak is. Tudja ön, ki az a hölgy?

— Szerencsére, tudom. Pedoux-né, a híres fogorvos felesége.

— Micsoda? Pedoux-né? Az a gyönyörű asszony? S ön azt hiszi, hogy Pedoux-né mérgezte meg?

— Azt én nem mondtam. Azt indítványozom, hogy induljunk el ezen a nyomon.

— Azt megtehetjük, — mondta blazirtan az ügyvéd. — Az ilyen szerelmi tragédiák mindig hozhatnak meglepetéseket.

Mikor másnap Laval újra meglátogatta az ügyvédet, nyomban észrevette, hogy az igen fölényesen, szinte gunyosan fogadja. Alig foglaltak helyet, az ügyvéd meg is mondotta, miért.

— Pedoux-nével tegnap rettenetesen blamált magát, Laval ur. Annak a viszonynak semmi köze az egész dologhoz.

— Honnan tudja? — kérdezte Laval.

— Majd mindjárt megmondom. Annak, aki a mérget Destours poharába csempészte, ott kellett lennie a szinpadon.

— Ez elengedhetetlen feltétel?

— Elengedhetetlen.

— Miért? Találtak-e mérget abban a borban, amit Jane a szinpadra hozott?

— Nem is kellett, hogy találjanak. A gyanúsított egyenesen a pohárba önthette a mérget, annál is inkább, mert tudta, hogy Destours-nak

földhöz kell vágnia a poharat, tehát maga az áldozat semmisíti meg a bűnjelet.

Lavalt felbőszítette az a makacsság, amellyel mindenki, még az ügyvéd is, Jane bűnösségéhez ragaszkodik.

— Önök valamennyien abból indulnak ki, hogy *ott, a színpadon* mérgezték meg Destours-t. Így aztán természetesen Jane-re irányul első-sorban a gyanu. De bevehette, vagy beadhatták neki a mérget előbb, mielőtt a színpadra ment. Az előadás előtt...

Mielőtt a színpadra ment? Az előadás előtt? Hát ezt hogyan képzei?

— Ugy, hogy a méreg már benne volt. Miért kellett volna éppen abban a pár csepp borban lennie, amit a színpadon megivott?

— Mert úgy történt. Ez nem is vitatható,

— Miért ne volna vitatható?

Az ügyvéd csodálkozva nézett Laval-ra.

— Mert a sztrichnin nyomban öl.

— Sztrichnin?

— Hát ön nem tudja, hogy a boncolási jegyzőkönyv szerint sztrichninmérgezés okozta Destours halálát

— Ezt nem tudtam, — hebegte Laval.

— Az más! — mondta az ügyvéd. — Akkor értem, hogy még reménykedik. De hiszen a rendőrség éppen erre a körülményre alapozza Jane bűnösségét. Figyeljen ide.

Az ügyvéd hátradőlt székében és egy vén törvényszéki róka alaposságával elmagyarázta

végre Laval-nak, milyen körülményekre építi a rendőrség azt a biztos meggyőződését, hogy a gyilkosságot egyedül Jane követhette el.

— A sztrichnin, ha nem tudná, barátom, a leggyorsabban ható mérgek közé tartozik. Rögtön felfordul tőle az ember. A villámcsapás nem öl gyorsabban. Mivel pedig Destours halálát sztrichnin okozta, — nincs, mert nem lehet más magyarázat, mint az, hogy a mérgek abban a párcsepp borban volt, amit a szerencsétlen megivott. A rendőrség nem színházi pletykákra alapítja gyanuját — ezek csak megerősítik —, hanem arra a körülményre, hogy a sztrichnin akkor öl, amikor beveszik. Mivel pedig a bort Jane kisasszony töltötte a pohárba, csak ő, egyedül ő lehetett az, aki belecsempészte a borba a sztrichnint, annál is inkább, mert a maradék bor mérget nem tartalmazott. Ilyen körülmények között, bármily részvéttel vagyok is a művésznő sorsa iránt, védelmét nem vállalhatom. Megmondom önnek úgy, ahogy van: a kisasszony helyzete reménytelen. Meggondolatlansága a fejébe kerülhet. Kizárólag az enyhítő körülmények befolyásolhatják javára az ítéletet.

Laval megrendülve hallgatta az ügyvédet.

— Köszönöm a felvilágosítást, ügyvéd ur, — mondta végül rekedten. — Azt ugyanis nem tudtam, hogy sztrichninnel mérgezték meg... Így hát...

Nem tudta befejezni mondatát, fojtogatta a sírás, meghajtotta magát és eltávozott.

Elviselhetetlen lelkiállapot.

Laval boldogtalan volt. Egy méregkeverőnőt szeretett! Mert szerette Jane-t, ezt nem tagadhatta már le maga előtt. S ha százszor gyilkolt, akkor is szeretem! — mondogatta dacosan. Aztán elcsodálkozott sajátmaga felett. Hiszen ő egy pillanatig sem hiszi, hogy Jane a gyilkos. S ha minden körülmény ellene szól, ha az egész világ bűnösnek tartja, akkor sem ő a tettes. Hát ki? Az ugylátszik rejtély marad örökké. Dehát nyugodjon bele, hogy őrizetben tartják, hogy bírák elé állítják, hogy elítélik, talán vérpadra viszik? Hát lehet ezt?

Elkeseredetten járt az utcán, végül betévedt egy kávéházba, konyakot rendelt s kérte az újságokat. A pincér elébe tette őket. Sajnos, nem talált bennük semmi vigasztalót. Az estilap ugyanevezett „színes“ riportot hozott a színész gyilkosáról, melyben erősen kiszínezve előadta Jane szerelmi regényét s felsorolta azokat a terhelő körülményeket, amelyek a gyanúsított makacs tagadása ellenére kétséget kizáróan bűnössége mellett bizonyítanak. Természetesen a cikkíró is kihangsúlyozta, hogy a döntő bizonyíték a sztrichnin hatásával függ össze. A színészt az mérgezte meg, aki inni adott neki.

Laval sóhajtvá lökte félre a lapot és a másik után nyúlt. Ennek a lapnak az illusztrációi között egy ismerős hölgy fényképe vonta magára a figyelmét. A hölgy egy elegáns, társaságbeli

uriasszonyt ábrázolt. Pedouxné fényképe volt. Elolvasta a szöveget az illusztráció alatt. Ez így hangzott: „Pedoux orvos és neje ötnapos nizzai kirándulásuk után visszaérkeztek Párisba.“

Még hozzá ez is! Most már nincs semmi kétség Jane bűnössége felől. Hiszen Pedouxék nem is voltak Párisban a tragédia napján, tehát nem férkőzhettek a színész közelébe, nem követhették el ellene merényletet. Hát betemetődött az egyetlen lehetséges nyom is...

Laval ugyanis eddig titokban a Pedoux-házaspárra gyanakodott. Semmivel sem tudta volna indokolni gyanuját. Pusztá feltevés volt, mely kizárólag arra alapult, hogy tudott valami titkot, amiről Jane, akit ez a dolog a legközelebről érintett, nem tudott. Most újra eszébe jutott az a bizonyos mulatóbeli jelenet és hirtelen elhatározta, hogy felhívja Rogerst.

A leglogikátlanabb cselekedetnek látszott, amit egy újságíró elkövethet. Akkor határozta el magát, hogy a Pedoux-házaspár titkaiba hatol, mikor végleg fel kellett adnia azt a reményét, hogy az, amit ott felfedezhet, az ügynek, amelyért harcol, a legcsekélyebb hasznára lehet. De azért mégis követte inspirációját, felhívta Rogerst.

— Emlékszel, öregem, arra az estére, mikor Wikingben találkoztunk? Igen? Erről az estéről szeretnék beszélni veled.

Elment Rogershoz s először is megkérdezte tőle, milyen arcot vágott Pedoux, mikor a nyo-

mozás eredményét közölte vele. Rogers elmondta, hogy Pedoux magán kívül volt, mikor megmondta neki, hogy felesége minden kétséget kizáróan csalja Destoursszal. Falfehér lett. Lavalnak erre rögtön szeget ütött a fejébe az a körülmény, hogy Pedoux ahelyett, hogy kidobta volna a feleségét, vagy válopert indított volna ellene, Nizzába utazott vele. Ez a magatartás felettébb gyanusnak tünt fel előtte. De volt anynyi esze, hogy nem szaladt el az ügyvédhez, nehogy az újból a szeme közé nevéssen. Mert ebből végre csak az következik, hogy Pedoux pipogya férj, vagy olyan ember, aki irtózik a botránytól. Hány férjet csal meg a felesége, aki tudja és belenyugszik?!

Akárhogy is van: Laval látni akarta ezt a Pedoux-t.

— Miért ne keresném fel? — biztatta magát.
— Semmi sem egyszerűbb. Felmegyek hozzá, a rendelőjébe és megvizsgálhatom vele a fogaimat,

Kérem a következő urat...

A komorna ajtót nyitott, Laval egyedül maradt pár pillanatig a várószobában, aztán jött egy kis ember, akinek a fél arca zsebkendővel volt átkötve, aki irtózatossá grimaszokat vágott, nyögött és sóhajtozott.

— Nagyon fáj? — kérdezte Laval részvétellel tőle.

— Nagyon — panaszkodott az öreg. — A doktor tegnap kifurta, tett bele valamit, hogy megölje az ideget, napközben nem is éreztem, hajnalban rámjött a fájás. Irtózatosan fáj... — mondta és kétségbeesetten csóválta a fejét.

Most kitárult a rendelő ajtaja a doktor állt a küszöbön.

— Kérem a következő urat! . . .

Laval felállt.

— Én következnék ugyan soron, de tessék talán elővenni ezt az urat. Nagyon panaszkodik . . .

A kis ember hálás pillantást vetett Lavalra s eltűnt az orvossal az ajtóban.

Laval körül forgott a világ. Nem tudta, miért, hogyan, de egyet most már bizonyosan tudott: a gyilkosságot Pedoux követte el. Ez a meggyőződés ellenállhatatlanná vált benne, amint Pedoux megpillantotta. Ez a magas, szenvtelen külsejű, hideg tekintetű férfi olyan ember benyomását tette, aki kérlelhetetlenül bosszút áll a feleségén, vagy a csábitón, ha megtudja, hogy megcsalták.

Felugrott, taxiba vetette magát s egyenesen Rogershez rohant.

— A színészt Pedoux mérgezte meg! — mondta neki.

Rogers úgy nézett rá, mint aki azt hiszi a mássikról, hogy megbolondult.

— Mire alapozod ezt?

— Nem tudom. Láttam Pedoux-t. Nekem ez

elég. Értsd meg, kétségtelen előttem, hogy ő követte el. Most csak arra kérlek, üljünk össze, törjük a fejünket, süssük ki azt, ami a legnagyobb rejtély ebben a dologban: *hogyan adhatta be a mérget úgy, hogy az csak bizonyos idő múlva hasson? ... Hogyan ölhetette meg úgy, hogy maga ne legyen jelen? ...*

Rogers most már szentül meg volt afelől győződve, hogy szerencsétlen barátja megőrült.

— Én láttam Pedoux-t! — libegte Laval. — Ez az ember buta, de alattomos. És kezelte Destourst. Janetől tudom, hogy Destours járt nála néhány nappal a halála előtt. Várj csak, hagyj gondolkozni. Ez a Pedoux orvos és kezeli Destourst. Ezzel Destours bizonyos mértékben ki van szolgáltatva neki.

— Ne felejtsd el, hogy Pedoux Nizzában időzött a feleségével, mikor Destourst utolérte végzete.

— Nem felejttem el. Előzőleg azonban Destours feljárt Pedoux rendelőjébe. Mikor közölte Pedouxval, hogy a felesége megcsalja?

— A Wikingben töltött éjszakát követő napon.

— Helyes. *Pedoux tehát tudta, hogy Destoursnak, akit kezel viszonya van a feleségével.*

— Ez világos.

— Most pedig értenünk kellene a fogászat-hoz, — folytatta izgatottan Laval. — A fogorvosok dolgoznak mérgekkel. Mérgekkel ölik az idegeket.

— De nem sztrichninnel, öregem, — figyelmeztette Rogers.

— Az igaz — ismerte be Laval. — Ezen az átkozott sztrichninen fordul meg az egész. De majd erre is rájövök.

Ohagyta Rogerst s felkereste egy fogorvos ismerősét, aki alaposan lehordta, mikor Laval azt a naiv kérdést intézte hozzá, használnak-e sztrichnint a fogorvosok; aztán alaposan bevezette a hirlapírót a tömés, huzás és gyökérkezelés titkaiba. Laval mindettől nem lett okosabb. Esküdni mert rá, hogy Destourst Pedoux mérgezte meg, de mit ért vele? A sztrichnin rejtélye megoldatlan maradt. Mert a sztrichnin azonnal öl.

Ezen a rejtélyen rágódott s ez járt a fejében akkor is, amikor tévedésből a cukorkaüzletbe nyitott be.

Lavalt örültnek nézik.

— Bocsánat — mondta és csodálkozva nézett szét. — Azt hittem, trafik.

— El tetszett téveszteni az ajtót, — mosolygott feléje a tulajdonosnő, egy galambősz, kedves néni. — A trafik ajtaja balra nyílik, a miénk meg jobbra. Minduntalan eltévesztik az emberek. Manapság olyan sok a szórakozott...

— Bizony, — mondta tünődve Laval és szét nézett az üzletben.

— Nem tetszik parancsolni cukorkát? Csokoládét, fondant, konyakos meggyet?

A barátságos nénike olyan megnyugtató benyomást tett Lavalra, hogy az közelebb lépett a kiszolgálóasztalhoz.

— Tessék megkóstolni — biztatta a nénike.
— Kitűnő konyakos meggyünk van.

Laval szórakozottan az édesség után nyult, tűnődve a szájába tette, aztán a nénike legnagyobb megdöbbenésére a homlokára ütött.

— Megvan! — kiáltotta boldogan és fizetés nélkül kirohant az utcára.

Mialatt a cukorkaüzlet őszhaju, rokonszenves tulajdonosnője ámulva csóválta a fejét, az izgatott Laval keresztültörte magát a Rue Rivoli emberforgatagán és a legközelebbi taxiállomáshoz rohant.

— Rue Vaugirard 46! — mondta be szinte kiabálva a sofförnek Rogers címét. — Gyorsan hajtson, minden perc drága!

A sofför pillanat alatt elhelyezkedett a volán mellett és a kocsi hamarosan kikerült a forgalmas főutvonlrról a csöndesebb mellékutákba, ahol aztán minden akadály nélkül haladt tovább.

A hirlapíró, akit az utolsó napok izgalmai alaposan megviseltek, hátradőlt az ülésen. Lehunyta szemét. Maga előtt látta Jane karcsu alakját, finom, ovális arcát. Hallatlan, hogy az emberek nem látnak tisztán! Micsoda szenzáció lesz, ha ő, Laval, napnál világosabban bebizonyítja, milyen ártatlanul hurcolták meg a szegény kis

szinésznőt! A konyakos meggy... Milyen jó, hogy a cukorkaüzletek és trafikok bejárata néha olyan összetéveszthető közelségben van egymáshoz.

Elővette cigarettatárcáját és rágyújtott. De még félig sem szivta el cigarettáját, az autó megállt a szürke bérház előtt, amelynek második emeletén Rogers lakott.

— Monsieur Rogersszel szeretnék beszélni! — mondta Laval az inasnak, aki ajtót nyitott.

— Sajnálom, uram, gazdám délutáni pihenőjét legszigorubb parancsára nem zavarhatom. Méltóztassék egy óra múlva az irodában felkeresni...

— Az én dolgom nem tűr halasztást! Rogers ur majd kialussza magát máskor. Azonnal jellentsén be.

— Nem tehetem, uram — hebegte az inas. De Laval ügyet sem vetve rá, gyors, izgatott mozdulatokkal lerántotta keztyűjét, kabátját, kalapját a megdöbbent ember felé hajította s hatalmas lépésekkel Rogers dolgozószobájának ajtaja előtt termett. Még mielőtt az inas ebben megakadályozhatta volna, felrántotta az ajtót.

A detektív ijedten nyitotta ki szemét.

— Laval! — kiáltott rémülten, mikor a fel-tűnően idegesen viselkedő hirlapírót felismerte. — Az Istenért, mi van veled?

— Megvan! — szólt az izgalomtól remegő hangon. — Szinte önmagától oldódott meg a rejtély. Azaz, hogy feloldódott a csokoládé a

Konyakos meggy körül. Most már biztosan tudom, hogyan adta be az az átkozott Pedoux a sztrichnint Destoursnak.

Mialatt Laval összevissza beszélt, a detektív a divány mellett álló asztalkára pillantott. A telefon ott állt szokott helyén, mellette a telefonkönyv, címlapján a fontosabb telefonszámokkal. Kereső tekintete ennél a számnál állott meg. Mentők: Trinité 34—49...

— Szóval biztosan tudod, — igyekezett megnyugtatni barátját. — Hát akkor ülj le szépen ide a karosszékre, Michel majd behoz egy pohár vizet, kicsit megnyugszol, aztán szépen elmondasz mindent. Jó?

Ugy beszélt vele, mint súlyos beteggel, de Laval ezt észre se vette. Kiitta a vizet, aztán valamivel nyugodtabban viselkedett, de nem tudott ülve maradni. Fel-alá járt a szobában és széles mozdulatokkal igyekezett minél meggyőzőbben előadni felfedezését.

— Tudod, bizonyos vagyok benne, hogy Jane Gay ártatlan. Napok óta izgat az ügy, nem tudok nyugodni tőle. Állandóan az jár a fejemben, miképpen lehetne kideríteni az igazságot. Most, egy félórával ezelőtt hívedésből trafik helyett egy cukorkaüzletbe nyitottam be. És képzeld, mi történt velem? Ahogy egy konyakos meggyet a számba vettem, egyszerre rájöttem, hogyan gyilkolt Pedoux.

Rogers tettetett szórakozottsággal a telefonkagylóra tette kezét.

— Tudod te, mi az a fletcher-plomba?

— Igen. Az az ideiglenes tömés, amelyet a már megfúrt fogba tesznek néhány napig, mielőtt véglegesen beplombálnák.

— Ha azonban nem fejezik be a kezelést, akkor a nyál feloldja a plombát és az egy idő múlva kiesik a megfúrt fogból. Nos tehát, ilyen fletcher-tömést kapott a szerencsétlen Destours.

— Ettől még igazán vidáman életben maradhatott volna, — vetette ellen Rogers.

— Most következik a konyakos meggy!...

A detektív ijedten pillantott Lavalra.

— Igen, igen, ne is csodálkozz. Mikor a konyakos meggy elolvadt a számban, rájöttem Pedoux gazságára. Ideiglenes tömés alá rejtette a mérget.

Rogers felült a diványon.

— Érted a ravaszságát? — folytatta Laval. — Biztosítani akarta az alibijét! Mikor Destours utoljára nála járt, elhelyezte a gyilkos plombát a megfúrt, kezelés alatt álló fogban. A tömés pár napig szilárd maradt, aztán meglazult, letöredezett. Ahogy a konyakos meggy körül leolvadt a burkolat, úgy a mérget a sztrichnint körülvevő cement is feloldott. Az már a véletlen gonosz játéka csak, hogy a sztrichnin éppen abban a pillanatban került a szerencsétlen Destours szervezetébe, mikor Jane a szinpadon a poharat átnyújtotta neki. — Nos, mit szólsz a dologhoz?

— Fantasztikusnak tartom! — mondta Rogers röviden.

— A legagyafurtabb bűntény, amit az utolsó tíz évben elkövettek. Most pedig hallgass ide. Én innen Pedouxhoz megyek. Szemébe mondom, hogy rájöttem a gázságára. Veszélyes játék lesz. Arra kérek, hogy lépj érintkezésbe a rendőrséggel, — jelentsd, hogy életveszélyben forgok — és jöjj utánam két detektívvel a fogorvoshoz.

— All right — mondta Rogers.

A leleplezés.

Laval újra taxiba vágta magát. A kocsi végigrobogott a Rue de Rivolin s pár pillanat múlva Pedoux háza előtt állapodott meg. Hatalmas társzekér állt a ház előtt, a kapun éppen egy zongorát cipeltek ki az izzadó munkások.

— Kömörködik valaki? — kérdezte Laval a kapuban álló házmesterétől.

— Padouxné butor, — mondta az. S halkán, bizalmasan hozzátette: — Válnak.

Laval felrohan a házra, hecsengegett az orvoshoz.

A lakáj ajtót nyitott.

— Mi tetszik? — kérdezte Lavaltól.

— A doktor urhoz jövök.

— Sajnálom. Már elmúlt a rendelőóra. A doktor ur senkit sem fogad.

Laval félrelökte a lakájt.

— Mondja meg a doktor urnak, hogy sürgős beszédem van vele.

— Bocsánat uram — ismételte a lakáj.

Ebben a pillanatban heves szóváltás zaja ütötte meg Laval fülét.

— Vigyázz magadra! Ha én egyszer beszélek — kiáltotta egy izgatott női hang.

— Visszaadom a hozományodat, fizetek havi 5000 frank apanázst, nem kívánhatsz többet egy embertől, akit... Vess magadra a következményekért.

A lakáj bekopogott a szobába. A hangok elcsöndesedtek, az ajtó kinyílt.

— Mi az? — kérdezte az ideges férfihang.

— Bocsánat uram, én mondtam, hogy a doktor ur nem rendel, de ez az ur erőszakoskodik.

A doktor megjelent a küszöbön.

— Mit óhajt, uram? — kérdezte Lavaltól, elutasító göggel.

— Sürgősen szükségem van önre, doktor ur. André Laval hírlapíró vagyok.

Pedoux doktor csodálkozó gyors pillantást vetett a hírlapíróra. Egy pillanatig habozott.

— Tessék, — mondta aztán és előreengedte Lavalt.

Laval követte az orvost a rendelőjébe.

— Parancsoljon. Rendelkezésére állok — mondta, hüvös, gyanakodó árnyalattal a hangjában. Mintha már láttam volna nálam önt — tette hozzá habozva.

Laval feltalálta magát

— Igen. Kora délután voltam itt, a rendelőben. Azonban ekkor még nem voltam egészen biztos a dologban... Már tudniillik, hogy szükség van-e a beavatkozásra. Megvallom: félttem, ideges vagyok. De az utcán megint elővett a dolog — belátom, jobb, ha minél előbb tulesünk rajta.

— A félelme teljesen indokolatlan, uram, A modern fogkezelés nem fájdalmas. A furás, megengedem, idegesítő talán...

— És a tömés?

— Teljesen fájdalommentes.

— Hála Istennek, — mondta Laval. — Nem is képzelem uram, hogy megnyugtának a szavai. Megvallom, teljes bizalommal vagyok ön iránt. Egy régi jó páciense ajánlatára jöttem ide.

— Ugy? — kérdezte az orvos. — S ki az?

— Destours — mondta Laval.

Pedoux arca megvonaglott egy pillanatra. De a hidegvére nem hagyta el.

— Ó, a szegény Destours! — mondta sajnálkozva. Csakugyan kezeltem. *Valamikor.*

— Meglehetősen nehéz eset volt, úgy tudom.

Az orvos felhuzta a szemöldökét.

— Nehéz eset? Nem mondhatnám. Ellenkezőleg: egészen egyszerű eset volt.

Csengettek. Laval hallotta, hogy a lakáj ajtót nyit. Rogerséknek kellett lenniök. Ez felbátorította.

— Hát igen. Ön meglepő gyorsan végzett vele.

Imponáló gyorsasággal, elismerem. Egy tömés volt, ugy-e doktor ur?

A doktor zavartnak látszott s az előszoba felé fülelt, ahonnan hangos szóváltás hallatszott.

— Tömés? Ugy emlékszem, huzás...

— Tömés volt, Pedoux doktor. Tömés, amihez ön sztrichnint vett igénybe — kiáltotta Laval elszántan.

A doktor megtántorodott és a hátsó zsebéhez kapott.

— Mit mondott? — kiáltotta rekedten.

— Fel a kezekkel! — kiáltotta Laval és előrántotta revolverét.

Az ajtó felcsapódott. Rogers berontott a két detektívvel a rendelőbe...

Ujságközlemények.

A Petit Parisien március 20-iki számából:

Szenzációs fordulat a meggyilkolt Destours ügyében — Pedoux fogorvost letartóztatták — A rendőrség szabadlábra helyezte a gyilkossággal gyanúsított Jane Gay-t.

A késő esti órákban bizalmas bejelentés alapján a rendőrség házkutatást tartott Pedoux, ismertnevű párisi fogorvos rendelőjében. A házkutatás megdöbbentő titok felfedezésére vezetett. A rendőrség megtalálta a meggyilkolt Destours színésznek Pedouxnéhez írt leveleit, ame-

lyekből félreérthetetlenül kiderült, hogy Destours-t gyengéd szálak fűzték a fogorvos feltűnően szép feleségéhez. Az orvos naplójából megállapította a rendőrség, hogy Destours Pedoux paciensei közé tartozott s még kevéssel halála előtt is kezelésében állt.

A házkutatás során olyan mérgeket tartalmazó üvegcskéket talált Pedoux gyógyszereszekrényében a rendőrség, amelyek a fogászati gyakorlatban nem használatosak. Ezekre vonatkozólag Pedoux azt a magyarázatot adta, hogy új érzéstelenítési eljárásokkal kísérletezett. A teljes hidegvérrel viselkedő orvost csak akkor hagyta el a nyugalma, mikor megtaláltak a fiókjában egy papírlapot, amelyen egy fog sematikus ábrája alatt ez a gyanusnak tetsző, általa irt feljegyzés állt:

0.001 gr. strichnin 6—7 napig.

A bizottság figyelmét nem kerülte el, hogy az orvos halászápadt lett, mikor a papírlapot felmutatták előtte. Az inkriminált szavakra vonatkozólag nem tudott elfogadható magyarázatot adni. A hozzá intézett kérdésekre zavaros feleleteket adott, míg végül a hajnali órákban megtört s beismerte, hogy ő volt az, aki Destours-t strichninnel megmérgezte. Elmondta, hogy egy magánnyomozó irodával heteken át figyeltette feleségét s e révén behozonyosodást nyert az a gyanúja, hogy Pedoux-né titokban találkozik Destoursszal. A korzikai származású Pedoux boszúsut akart állni a csábitón s elhatározta, hogy el-

teszi őt láb alól. Szándékát ördögi alattomos-
gal és kegyetlenséggel végre is hajtotta. A keze-
lésében lévő Destours-nak egy megfűrt fog üre-
gében sztrichnint helyezett el, ugynevezett „flet-
cher-tömés“-be burkolva. Destours tehát majd-
nem egy hétig hordta fogában a halálos mérget,
amely abban a pillanatban ölte meg, mikor a
burkolat alól kiszabadult.

Beismerő vallomása után a rendőrség őrizetbe
vette Pedoux-t és nyomban szabadlábra helyezte
az ártatlanul gyanúsított Jane Gay-t.

*

— De mi történik, ha nem tévesztem el az
ajtót és nem cukorüzletbe megyek be a trafik
helyett? Ezen a véletlenen mult, hogy sikerült
megmentenem a jó hírét, Jane — mondta Laval
mosolyogva a színésznőnek, mikor megálltak a
Rue Rivolin, a cukorkaüzlet kirakata előtt.

— Arról ne is beszéljünk, inkább vegyünk sok-
sok konyakos meggyet, hiszen ez a kedvenc cu-
korkám, — szólt jókedvűen Jane és belekarolva
az újságíróba, az üzlet bejárata felé tartott.

— Kérek egy kiló konyakos meggyet! —
mondták majdnem egyszerre, szinte berontva az
üzletbe. Az őszhaju, kedves nénike szolgálatké-
szen mérte ki egy nagy papírzacskóba a csoko-
ládával körülbukolt csemegét.

A nénike éppen át akarta kötni a csomagot,
amikor Laval kivett belőle egy szemet és vissza-
tette a többi közé az asztalra.

— Ezzel az egy szem konyakos meggyel tar-

tozom. A multkor itt jártam s tévedésből fizetés nélkül szaladtam el. Bocsásson meg, kérem — fordult az idős hölgy felé —, nagyon is szórakozott voltam akkoriban.

Alig várták már, hogy kint lehessenek az üzletből s vásott gyerekek módjára kibontották a hatalmas csomagot s a forgalmas párisi utcán teleszájjal majszolni kezdték a konyakos megyegyet.

*

A Petit Parisien junius 26-iki számából:

„Henry Laval, a Justice munkatársa és Jane Gay, az Odéon tagja házasságot kötöttek. Minden külön értesítés helyett.“

VÉGE.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

következő száma

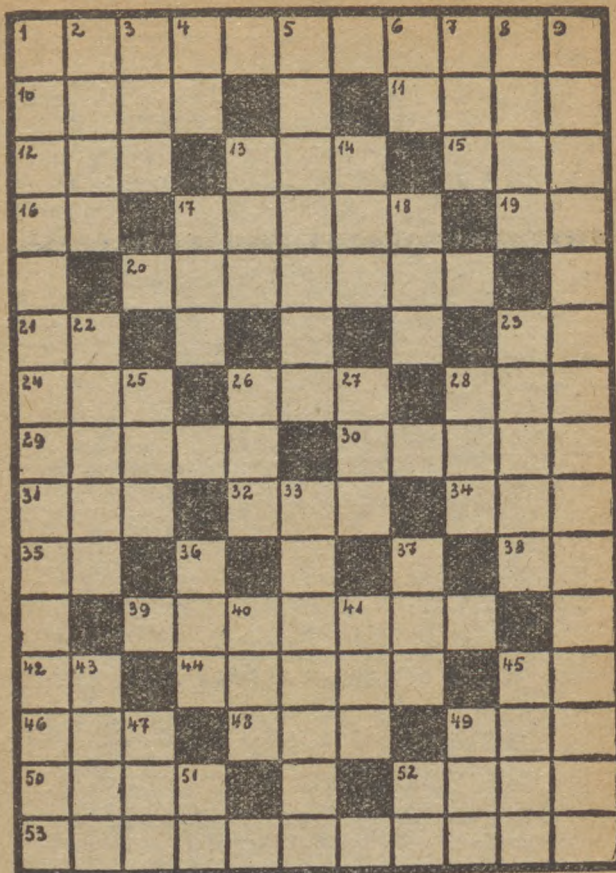
CSÁSZÁR GÉZA

Ötletes, fordulatos, elejétől végig lebilincselően érdekes regényét közli, amelynek címe

YVONNE BOSSZUJA.

Olyan ez a regény, mint egy izgalmas film, amely minden pillanatban új szenzációval szolgál.

59. számú keresztrejtvény

Vízszintes sorok: 1. Ünneppan hallatszík. 10. Így is nevezik a bibliát. 11. Tesz, szegedi kiejtéssel. 12. Rag. 13. Egyforma más-salhangzók. 15. Keménybőjű gyümölcs. 16. Népies hangszer más-salhangzói. 17. Tisztít. 19. Az egyik évszak más-salhangzói. 20. Gyógyszerész. 21. Nagy macedón király nevének kezdőbetűi. 23. Kötőszó. 24. Nagy, angolul. 26. Oriáskigyó. 28. Lőversenyműszo. 29. Magyar, idegen nyelven. 30. Egy kis állam sokat emlegetett városkája. 31. Erélyes mozdulat. 32. Földműves szerszám, ékezet-hibákkal. 34. Egy, latinul. 35. Gát más-salhangzói. 38. Kereskedelmi kifejezés. 39. Alak az Ezeregyj meséből. 42. Egyforma más-salhangzók. 44. Vármegye. 45. Ugyanaz, mint 16 vízszintes. 46. Szerb város. 48. Vissza: időmutató, ékezethibával. 49. A nagy ellentéte. 50. Hajók kikötőhelyeül szolgál. 52. Líba hangja. 53. Kisgyereket vigasztalnak ezzel.

Függőleges sorok: 1. A német birodalom feje. 2. Erdélyi város. 3. Súlyos betegség. 4. Régi római pénz. 5. Svájci tó. 6. Üsvény. 7. Kirándulóhely a Duna mellett. 8. Álmos teszi. 9. Az 1848-as márciusi pontok egyike. 13. Vissza: tíz, angolul. 14. Vissza: kémiai elem. 17. Akinek adnak. 18. Rés. 22. Vissza: afrikai tertomány. 23. Nagy folyam, főlöseges betűvel. 25. Egyforma más-salhangzók. 26. Kalap, jassznyelven. 27. Vissza: női név. 28. Ez is állatlakás. 33. Magyar bor. 36. Becéző női név. 37. Jutalom. 40. Árpád-házi király egyik neve. 41. Kettő, közkeletű idegenszóval. 43. Szárnyas. 45. Így csufolják izléstelenül az olaszt. 47. Kötőszó. 49. Nagyköz-ség Hevesmegyében. 51. Háziállat, ékezethibával. 52. Menni, angolul.

A megfejtést a jövő heti számban közöljük

Az 58-ik számú keresztrejtvény megfejtése

Vízszintes sorok: 1. Kabát. 5. Bíbor. 9. Adakozó. 10. Virág. 11. Rókus. 12. Szapora. 13. Női. 15. Yda. 17. Ák. 18. Bá. 19. Rá. 21. R. N. (Rékay Nándor). 22. Savas. 24. Árvéd. 26. Rá. 27. Ég. 28. Hires. 31. Kerek. 34. En. 35. Má. 36. Az. 37. Li. 38. Rab. 40. P. Y. K. 41. Erefika. 44. Dürer. 45. Kalap. 46. Adomázó. 47. Sikos. 48. Sachs.

Függőleges sorok: 1. Kivonás. 2. Barsi. 3. Adáz. 4. Tagadás. 5. Borotra. 6. Izor. 7. Bókay. 8. Rostand. 14. Okarina. 16. Drégely. 18. Ba. 20. Ár. 23. Vár. 25. Vér. 28. Heródes. 29. Em. 30. Sátoros. 31. Karikás. 32. Ez. 33. Kikapós. 39. Barak. 40. Palóc. 42. Redo. 43. Kaza,

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben megjelent

a 9-es számtól:

9. FARAGÓ SÁNDOR: Halott a volánnál! — 10. HARRY HOOD: Leányrablás. — 11. FORRÓ PÁL: A kinos botrány. — 12. NICOLAS KEYNES: A turti démona. — 13. IIJ. LOVÁSZY MÁRTON: Menekülés. — 14. FARAGÓ SÁNDOR: 200.000 pengő. — 15. FORRÓ PÁL: Leszámolás. — 16. BABAY JÓZSEF: A kék varázs. — 17. NÉMETH KÁROLY: Az ezredes két halála. — 18. INNOCENT ERNŐ: A gyehenna csókja. — 19. TERSANSZKY J. JENŐ: Az elveszett notesz. — 20. FARAGÓ SÁNDOR: A kék Rolls-Royce. — 21. LELESZY BELA: Az ezüsthercegnő — 22. MOLY TAMÁS: Az öt Ravo. — 23. FORRÓ PÁL: Nizzai kaland. — 24. KULCSÁR MIKLÓS: A filmvezér. — 25. KELLER ANDOR: A 10.000 dolláros csekk. — 26. IIJ. LOVÁSZY MÁRTON: Hajnali látomás. — 27. BIBÓ LAJOS: A nagy találkozás. — 28. TERNAY ISTVÁN: A miniszter barátnője. — 29. LELESZY BELA: A tűz éneke. — 30. BEKEFFI JÓZSEF: Döntő bizonyíték. — 31. TAMÁS ISTVÁN: A moszkvai lány. — 32. FORRÓ PÁL: Silvia két táncosa. — 33. TERNAY ISTVÁN: Halló, ki beszél? — 34. GÖRÜG LÁSZLÓ: Önagsága randevuja. — 35. ORBÓK ATTILÁ: Szív a széfben. — 36. INNOCENT ERNŐ: A pénz asszonya. — 37. FARAGÓ SÁNDOR: A kutyás ember — 38. LELESZY BELA: A bűnök kertje. — 39. BARÓTI ZOLTÁN: Pesti koncert. — 40. FORRÓ PÁL: Önagsága a betörő. — 41. TAMÁS ISTVÁN: Nyomtalanul. — 42. IIJ. LOVÁSZY MÁRTON: A szerencse éjszakája. — 43. GÖRÜG LÁSZLÓ: Az áruló csók. — 44. BARÓTI ZOLTÁN: A nagy finálé. — 45. LELESZY BELA: A szőke áldozat. — 46. FORRÓ PÁL: Kvitték vagyunk... — 47. KOMOR ISTVÁN: A szürke tűz. — 48. FEKETE OSZKÁR: Mindenki telt? — 49. TAMÁS ISTVÁN: 200 menegző. — 50. FARAGÓ SÁNDOR: Wallenstein koponyája. — 51. LESTYÁN SÁNDOR: Marisja — 52. BEKEFFI JÓZSEF: Kié a gyémánt? — 53. DIÓSZEGHY MIKLÓS: Öfelsége udvari merénylete. — 54. ÉGLY ANTAL: A mulasztalon — 55. LELESZY BELA: A fekete szenyorita. — 56. TAMÁS ISTVÁN: Az aranydarázs. — 57. ASZLÁNYI KÁROLY: Aki a pénz elől menekül. — 58. IIJ. LOVÁSZY MÁRTON: A nagyhercegné. — 59. NÉMETH ANDOR: Kérem a következő urat!

